

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 12/2025

Cena \$ 2.50

DECEMBER 2025

Panna Maria - Ježíšova i naše Matka

Madona z Vyššího Brodu na Šumavě

Modlitba k Panně Marii

Maria, dej mi oči své,
ať vidím všechno pravdivě,
ať v zmatku světa rozeznám,
co dobré je, co hříchu klam.
Ať ctnost, ne vášeň, vede cit,
kde pokárat, kde odpustit.
Maria, dej mi oči své,
vždy jasné a vždy laskavé.

Maria, dej mi ty rty své,
co promluvím, ať správné je,
ať nesu Boží poselství,
kde nevěra a lež se tmí,
víc s Bohem jednám
v slovech svých
než s bližními a o bližních.
Maria, dej mi ty rty své,
ať políbit smím Dítě Tvé.

Marta, dej mi ten Tvůj sluch,
jenž nikdy není k nebi hluch,
ať nezní marně svatý hlas,
když milost volá zas a zas.
Ať nepřeslechnu tichý sten,
Toho, kdo v bídě opuštěn.
Marta, dej mi ten Tvůj sluch,
jenž vždy slyší, co mluví Bůh.

Maria, dej mi ruce své,
ať činím jenom co Bůh chce,
ať modlím se či pracuji,
vše jak Ty Bohu daruji.
Pro všechny máš dar
v dlaních svých,
Ježíše vidíš v trpících.
Maria, dej mi ruce své,
tak něžné a tak přecisté.

Maria, dej mi kroky své,
jen v nich je dítě bezpečné.
Vždyť musí sám pekelný had,
Tvým šlépějím se vyhýbat.
Kam šla bys se mnou Marie,
jen tam chci spěchat také já.
Maria, dej mi kroky své,
na Božích cestách horlivé.

Maria, dej mi vůli svou,
Vždy s vůlí Boží spojenou.
Tvé „staň se!“ Bohu líbezné,
kéž v srdci mém Pán nalezne.
Nazaret, Betlém, Golgota
i mou buď poutí života.
Maria, dej mi vůli svou,
vždy ve všem Bohu oddanou.

Maria, dej mi srdce své,
ať ve všem Boha miluje.
Meč bolesti buď i můj,
jak u Syna i při mně stůj.
Mou ubohost, mé úzkosti,
roztavíš žářem milosti.
Maria, dej mi srdce své,
bolestné a blažené,

Maria, dej mi Dítě své,
Ježíše, Slovo vtělené.
Na kříž jej přibil kdys můj hřích,
dnes spočinout chce v liliích.
Je chudičký mé duše sad,
Však s Tebou přijde Ježíš rád.
Maria, dej mi Dítě své
a s Ním si navždy nech i mne.

Amen.

Zaslala Miluše Žváková
Brno, Česká republika

Madona Vyšebrodská je vzácný gotický obraz Panny Marie, který uchovávají cisterciáci v klášteře založeném v roce 1259 Vokem z Rožmberka ve Vyšším Brodě na jihu Čech.

Obraz byl namalován kolem roku 1420 a patří mezi skvosty českého gotického malířství. Zobrazuje Matku Boží s malým Ježíškem, kteří jsou obklopeni věncem světců. Tradičně byl umístěn na oltáři v postranní kapli kostela Nanebevzetí Panny Marie. Během druhé světové války byl přemístěn do sbírek nynější Národní galerie v Praze, odkud byl po církevních restitucích navrácen zpět do kláštera.

Madona Vyšebrodská je temperová malba na bukovém dřevě, po obou stranách potaženém plátnem, o rozměrech 99 x 75 centimetrů. Na původním malovaném rámu jsou na levé liště shora dolů: svatá Apolónie, Markéta a Šimon a na pravé liště shora dolů: svatá Kateřina a Barbora a klečící cisterciák s nápisovou páskou nesoucí zkrácený latinský nápis: *Ora pro nobis, sancta Dei genetrix. – Oroduj za nás, svatá Boží rodičko.* Na horní liště jsou tři postavy andělů s nápisovými páskami: *Regina caeli, lactare – Quia quem meruisti portare – Resurrexit, sicut dixit. – Královno nebes, raduj se – Neboť ten, jehož jsi byla hodna nosit – Vstal z mrtvých, jak řekl.* Na dolní liště je sedm postav světců: svatý Václav, Jiří, Voršila, Dorota, Prokop, Jan Křtitel a Jiljí.

Podle wikipedie

Obrázek na titulní straně:
Madona Vyšebrodská

Veselé Vánoce a požehnaný nový rok 2026

Vánoční roztomilost

Toto malé děťátko,
to milé nemluvnátko,
tvéť jest to pacholátko,
Maria Panno Matko.

Plenky nejsou ozdobné,
dokonce nespůsobné,
polštářičky kamenné,
poduštičky slaměnné.

Toto dítě radostné
klade se v plenky sprostné
od Matky své tak ctnostné,
což jest velmi milostné!

Ty slzičky litostné,
ty očičky žalostné
té Matičky milostné
činí srdce bolestné.

Jeho tělo nebeský,
jeho život anjelský,
co slunečné paprsky
tak se stkví plod Panenský.

Ó spanilý synáčku!
Ó přemilý miláčku!
Na jesličkách, dvořáčku,
mezi hovádky, žáčku.

Ó jak sličné to líčko,
jakžto rájské jablíčko,
jako jasné slunéčko;
ó jaks šťastná, Rodičko!

U jeslíček oslátko,
to tupičky hovádko,
to mlčlavé zvířátko
pozdravuje děťátko.

Jak nožičky maličky,
jak ručičky běličky,
jak milostné očičky!
Spas, Kriste, tvé ovčičky!

Jozef z Boží milosti,
obzvláštní svou pilnosti,
z vnitřní srdce radosti
má dítě v své starosti.

Ó jak Panenka ctnostná,
ó jak kolíbka sprostná,
ó jak chaloupka špatná
Ježíše chová Pána.

Aj anjelé písničky
na harfy, na housličky
zpívají a maličky
kolibají jesličky.

Chudičké to děťátko,
nažičké nebožátko,
v chlěvě jako hovádko
leží to nemluvnátko.

Ó Kriste, nový hosti,
tě všickni z upřímnosti
ctíme v poníženosti,
přived' nás k tvé radosti.

Amen.

Adam Michna z Otradovic
Ze sbírky Česká Mariánská muzika r. 1647

Madona Zlatokorunská

z cisterciáckého kláštera založeného roku 1263 českým králem
Přemyslem Otakarem II. namalovaná kolem roku 1420

Pamatuj, láskyplná Panno Maria,
že nikdy nebylo slýcháno, abys opustila toho,
kdo se utíkal pod tvou ochranu, kdo vzýval tvou moc,
kdo prosil o tvou přimluvu.
V této důvěře se také já k tobě utíkám, Panno Panen a Matko.
K tobě přicházím, před tebou stojím já, kající hříšník.
Dobrá Matko Slova, neodvracej se od mých slov,
ale slyš je a vyslyš. Amen.

Modlitba sv. Bernarda (1090 – 1153)

**Bůh, pramen veškerého požehnání,
ať vám dá svou milost,
chrání vás po celý rok a ať vám žehná.**

**Ať střeží neporušenost vaší víry, trpělivost naděje
a velkodušnost lásky, abyste vytrvali až do konce.**

**Ať vždycky vyslyší vaše prosby, dá vašim dnům
svůj řád a mír a vede vás po cestě spásy.**

**Boží požehnání Vám a Vaším blízkým vyprošují
a do ochrany Matky Boží Vás svěřují**

*Mons. Dušan Hladík
Rev. Libor Churý*

LITURGICKÁ ČTENÍ

4.neděle adventní - 21.prosince 2025

1. ČTENÍ - Iz 7, 10-14

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Hospodin promluvil k Achazovi skrze proroka Izaiáše: „Vyžádej si znamení od Hospodina, svého Boha, ať hluboko v podsvětí, či nahore na výšinách!“ Achaz však řekl: „Nebudu žádat, nebudu pokoušet Hospodina.“ Tu pravil Izaiáš: „Slyšte tedy, Davidův dome! Nestačí vám omrzovat lidi, že omrzujete i mého Boha? Proto vám dá znamení sám Pán: Hle, panna počne a porodí syna a dá mu jméno Emanuel to je 'Bůh s námi'.“

2. ČTENÍ - Řím 1, 1-7

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Pavel, služebník Ježíše Krista, povoláný za apoštola, určený k hlásání radostné zvěsti. Bůh ji už předem slíbil ústy svých proroků ve svatém Písmě o svém Synu. Ten pochází jako člověk z rodu Davidova, duchem svatosti se prokázal jako mocný Boží Syn tím, že vstal z mrtvých: Ježíš Kristus, náš Pán. Od něho jsme dostali milost i apoštolské poslání, abychom na oslavu jeho jména přivedli k ochotnému přijetí viry všechny národy. K nim patříte i vy, protože si vás Ježíš Kristus povolal. Všem v Římě, které Bůh miluje a které povolal do stavu svatých: milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista.

EVANGELIUM - Mt 1,18-24

Slova svatého evangelia podle Matouše.

S narozením Ježíše Krista to bylo takto: Jeho matka Maria byla zasnoubena s Josefem. Ale dříve než spolu začali bydlet, ukázalo se, že počala z Ducha svatého. Protože její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vydat pohaně, rozhodl se s ní rozejít. Když už to chtěl udělat, zjevil se mu ve snu anděl Páně a řekl: „Josefe, synu Davidův, neboj se k sobě vzít svou manželku Marii. Vždyť dítě, které počala, je z Ducha svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; on totiž spasí svůj lid od hříchů.“ To všechno se stalo, aby se naplnilo, co řekl Pán ústy proroků: 'Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Emanuel,' to znamená 'Bůh s námi'. Když se Josef probudil ze spánku, udělal, jak mu anděl Páně přikázal: vzal svou ženu k sobě.

Slavnost narození Páně 25.prosince 2025

Boží hod vánoční - v noci

1.ČTENÍ - Iz 9, 1-3. 5-6

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Lid, který chodil ve tmě, vidí velké světlo, obyvatelům temné země vzhází světlo. Dáváš mnoho jásotu, zvětšuješ radost; veselí se před tebou, jako se jásá o žních, jako plesají ti, kdo se dělí o kořist. Neboť jho, které ho tížilo, hůl na jeho šíji a bodec jeho otrokáře jsi zlomil jako za midjanských dnů. Hle, dítě se nám narodilo, syn je nám dán, vládu má na svém rameni a dostal jméno podivuhodný rádce, mocný Bůh, věčný otec, kníže pokoje. Jeho vladařství vzroste a pokoje nebude konce; bude vládnout na Davidově trůně a v jeho království, aby je upevnil a utvrdil právem a spravedlností od tohoto času až navěky! Způsobí to horlivost Hospodina zástupů.

2. ČTENÍ - Tit 2, 11-14

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Titovi.

Projevila se Boží добрota, která přináší spásu všem lidem. Vede nás k tomu, abychom se odřekli bezbožného života i světských žádostí a žili v tomto nynějším věku rozvázně, spravedlivě a zbožně a přitom očekávali v blažené naději slavný příchod našeho velikého Boha a spasitele Krista Ježíše. On vydal sám sebe za nás, vykoupil nás z každé špatnosti a očistil si nás, abychom byli jeho vlastním lidem, horlivým v konání dobrých skutků.

EVANGELIUM - Lk 2, 1-14

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

V těch dnech vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby se v celé říši provedlo sčítání lidu. To bylo první sčítání a konalo se, když byl v Sýrii místodržitelem Kvirinius. Šli tedy všichni, aby se dali zapsat, každý do svého města. Také Josef se odebral z galilejského města Nazareta vzhůru do Judska do města Davidova, které se jmenuje Betlém, protože byl z rodu a kmene Davidova, aby se dal zapsat spolu s Marií, sobě zasnoubenou ženou, která byla v požehnaném stavu. Když tam byli, naplnil se jí čas, kdy měla porodit. A porodila svého prvorozeného syna, zavinula ho do plének a položila do jeslí, protože v zájezdním útulku nebylo pro ně místo. V té krajině nocovali pod širým nebem pastýři a střídali se na hlídce u svého stáda. Najednou u nich stál anděl Páně a sláva Páně se kolem nich rozzářila a padla na ně veliká bázeň. Anděl jim řekl: „Nebojte se! Zvěstuji vám velikou radost, radost pro všechnen lid: V městě Davidově se vám dnes narodil Spasitel - to je Kristus Pán. To bude pro vás znamením: Naleznete děťátko zavinuté do plének a položené v jeslích.“ A náhle bylo s andělem celé množství nebeských zástupů a takto chválili Boha: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, v kterých má Bůh zalíbení.“

Boží hod vánoční - za svítání

1. ČTENÍ - Iz 62,11-12

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Hospodin ohlašuje až do končin země: „Řekněte síónské dceři: Hle, přichází tvá spása, u sebe má svou mzdu, před sebou má svůj zisk. Nazvou je: 'Svatý lid, vykoupení od Hospodina.' Ty pak dostaneš jméno 'Vytoužené, neopuštěné město'.“

2. ČTENÍ - Tit 3, 4-7

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Titovi.

Projevila se добрota Boha, našeho spasitele, a jeho láska k lidem; ne snad proto, že my jsme vykonali něco dobrého, ale ze svého milosrdenství nás spasil v koupeli znovuzrození a obnovení Duchem svatým. Toho na nás vyhlí v hojnosti skrze našeho spasitele Ježíše Krista, abychom - ospravedlnění jeho milostí - dostali jako dědictví vytoužený věčný život.

EVANGELIUM - Lk 2, 15-20

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když andělé odešli od pastýřů do nebe, řekli si pastýři mezi sebou: „Pojďme tedy do Betléma podívat se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil!“ Pospíchali tam a našli Marii a Josefa i děťátko položené v jeslích. Když ho uviděli, vypravovali, co jim bylo o tom dítěti pověděno. Všichni, kdo to slyšeli, podivili se tomu, co jim pastýři vyprávěli. Maria však to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom. Pastýři se zas vrátili. Velebili a chválili Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno.

Svátek Svaté rodiny - 28.prosince 2025

1. ČTENÍ - Sir 3, 3-7. 14-17a (řec. 2-6. 12-14)

Čtení z knihy Sirachovcovy.

Pán chtěl, aby otec byl od dětí ctěn, a potvrdil právo matky u potomstva. Kdo ctí otce, usmíruje své hříchy, kdo si váží matky, jako by sbíral poklady. Kdo ctí otce, dočká se radosti na vlastních dětech a bude vyslyšen, když se modlí. Kdo ctí otce, bude dlouho žít, kdo poslouchá otce, občerstvuje svou matku. Synu, ujmí se svého otce, když zestárne, a netrap ho, dokud je živ. Slábně-li mu rozum, ber na něj ohled a nepohrdej jím, když ty jsi v plné síle. Nezapomene se ti, žeš měl soucit s otcem, započítá se ti jako náhrada za tvé hříchy.

2. ČTENÍ - Kol 3, 12-21

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Kolosanům.

Bratři! Jako od Boha vyvolení, svatí a milovaní projevujte navenek milosrdné srdce, dobrotu, pokoru, mírnost a trpělivost. Snášejte se a navzájem si odpouštějte, má-li kdo něco proti druhému. Pán odpustil vám, proto odpouštějte i vy. A nadto nade všechno mějte lásku, neboť ona je svorník dokonalosti. Ať ve vašem srdci vládne Kristův pokoj: k němu jste byli povoláni v jednom těle. Buďte za to vděční. Kristova nauka ať je u vás ve své plné síle: moudře se navzájem poučujte a napomínejte. S vděčností zpívejte Bohu z celého srdce žalmy, chvalo-zpěvy a duchovní písně. Cokoli mluvíte nebo konáte, všechno dělejte ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu Otci. Vy ženy, buďte svému muži podřízeny, jak se to sluší na křesťanky. Vy muži, mějte svou ženu rádi a nechovejte se k ní mrzoutsky. Vy děti, ve všem svoje rodiče poslouchajte, jak se to patří u křesťanů. Vy otcové, nedrážděte svoje děti, aby neztrácely odvalu.

EVANGELIUM - Mt 2, 13-15. 19-23

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když mudrci odešli, zjevil se Josefovi ve snu anděl Páně a řekl: „Vstaň, vezmi dítě i jeho matku, utěč do Egypta a zůstaň tam, dokud ti neřeknu. Herodes totiž bude po dítěti pátrat, aby ho zahubil.“ Vstal tedy, vzal v noci dítě i jeho matku, odebral se do Egypta a byl tam až do Herodovy smrti. Tak se splnilo, co řekl Pán ústy proroka: „Z Egypta jsem povolal svého syna.“ Když Herodes zemřel, zjevil se v Egyptě Josefovi ve snu anděl Páně a řekl: „Vstaň, vezmi dítě i jeho matku a jdi do izraelské země, protože ti, kdo ukládali dítěti o život, už zemřeli.“ Vstal tedy, vzal dítě i jeho matku a odebral se do izraelské země. Ale když uslyšel, že je v Judsku místo svého otce Heroda králem Archelaus, bál se tam jít a podle pokynu ve snu se odebral na území galilejské. Šel tedy a usadil se v městě, které se jmenuje Nazaret, aby se splnilo, co je řečeno ústy proroků: „Bude nazýván Nazaretský.“

Matky Boží, Panny Marie - 1.ledna 2026

1. ČTENÍ - Nm 6, 22-27

Čtení ze čtvrté knihy Mojžíšovy.

Hospodin řekl Mojžíšovi: „Řekni Árónovi a jeho synům: Tak budete žehnat izraelským synům; budete jim říkat: 'Ať tobě Hospodin požehná a ochraňuje tě! Ať tobě Hospodin ukáže svou jasnou tvář a je ti milostivý! Ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a dopřeje ti pokoje!' Budou vzývat moje jméno nad izraelskými syny a já jim požehnám.“

2. ČTENÍ - Gal 4, 4-7

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Galatánům.

Bratři! Když se naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy, podrobeného Zákonu, aby vykoupil lidi, kteří podléhali Zá-

konu. Tak jsme byli přijati za syny. A protože jste synové, poslal nám Bůh do srdce Ducha svého Syna, Ducha, který volá: „Abba, Otče!“ Už tedy nejsi otrok, ale syn a jako syn také dědic skrze Boha.

EVANGELIUM - Lk 2, 16-21

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Pastýři pospíchali do Betléma a našli Marii a Josefa i dítěátko položené v jeslích. Když ho uviděli, vypravovali, co jim bylo o tom dítěti pověděno. Všichni, kdo to slyšeli, podivili se tomu, co jim pastýři vyprávěli. Maria však to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom. Pastýři se zas vrátili. Velebili a chválili Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno. Když uplynulo osm dní a dítě mělo být obřezáno, dali mu jméno Ježíš, jak ho nazval anděl, než bylo počato v mateřském lůně.

Slavnost Zjevení Páně - 4.ledna 2026

1. ČTENÍ - Iz 60, 1-6

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Vstaň, rozsviť se Jeruzaléme, neboť vzešlo tvé světlo a Hospodinova velebnost září nad tebou! Hle, tma zahaluje zemi a temnota národy, nad tebou však zazáří Hospodin, jeho velebnost se zjevuje nad tebou. Národy budou kráčet v tvém světle a králové v tvé vycházející záři. Rozhlédni se kolem a podívej se: ti všichni se shromáždili, přišli k tobě. Zdaleka přicházejí tvoji synové, na zádech jsou přinášeny tvoje dcery. Spatříš to a zazáříš, radostí se zachvěje a rozšíří tvé srdce, neboť tě zalije bohatství moře, přinesou ti statky národů. Záplava velbloudů tě přikryje, dromedáři z Midjanu a Efy, přijdou všichni ze Saby, přinesou zlato a kadidlo, rozhlásí Hospodinovu slávu.

2. ČTENÍ - Ef 3, 2-3a. 5-6

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři! Slyšeli jste, že Bůh mě pověřil pracovat pro vás na díle milosti. Ve zjevení mi totiž bylo oznámeno to tajemství. V dřívějších dobách to lidé tak nevěděli, ale nyní to bylo odhaleno z osvětlení Ducha jeho svatým apoštolům a kazatelům mluvícím pod vlivem vnuknutí: že totiž také pohané mají stejná dědická práva, že jsou údy téhož těla a že stejně i jim platí ona zaslíbení skrze Ježíše Krista, když uvěří kázání evangelia.

EVANGELIUM - Mt 2, 1-12

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když se Ježíš narodil v Betlémě v Judsku za času krále Heroda, přišli do Jeruzaléma mudrci od východu a ptali se: „Kde je ten narozený židovský král? Uviděli jsme jeho hvězdu na východě, a proto jsme se mu přišli poklonit.“ Když to uslyšel král Herodes, ulekl se a s ním celý Jeruzalém. Svolal všechny velekněze a učitele Zákona z lidu a vyptával se jich, kde se má Mesiáš narodit. Řekli mu: „V Betlémě v Judsku, neboť tak je psáno u proroka: 'A ty, Betléme v judské zemi, nejsi vůbec nejmenší mezi judskými předními městy, protože z tebe vyjde vládce, který bude panovat mému izraelskému lidu.'“ Tehdy si Herodes tajně zavolał mudrce a zevrubně se jich vyptal na dobu, kdy se ta hvězda objevila, poslal je do Betléma a řekl: „Jděte a důkladně se na to dítě vyptejte. Až ho najdete, oznamte mi to, abych se mu i já přišel poklonit.“ Když krále vyslechli, vydali se na cestu. A hle - hvězda, kterou viděli na východě, šla před nimi, až se zastavila nad místem, kde bylo dítě. Jakmile uviděli hvězdu, zaradovali se nevýslovnou radostí. Vstoupili do domu a spatřili dítě s jeho matkou Marií, padli na zem a klaněli se mu. Otevřeli své pokladnice a obětovali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu. Ve snu dostali pokyn, aby se k Herodovi už nevraceli, proto se vrátili jinou cestou do své země.

Čtvrt století Hlasů národa

Dnes naposled ... o tom, jak se časopis dělal

Mons. Hladík u počítače při grafickém zpracování Hlasů národa

Když přišel Fr. Hladík do Ameriky, řekl mu jeho předchůdce Fr. Vít: „V kanceláři je nový počítač, já jsem propustil písáčku na stroji, tak se do toho pusťte. Příští středu přijde Ruda Solfronk a bude vytištěné sloupce nalepovat na archy a ve čtvrtek musí noviny vyjit.“ Já jsem chudák ani nevěděl, kde se počítač zapíná. Nicméně hosený do vody jsem musel začít hned plavat a rychle se naučit nejen opisovat články, ale měnit velikost i fondy písma, kopírovat obrázky, vyhledávat na internetu a po přechodu z novinového formátu na časopis formátovat celé stránky i celá čísla Hlasů národa. Po celou dobu jsem používal program Word se znalostmi, které jsem si jako samouk osvojil. Celých 25 roků jsem používal jednoduchý scanner, který slouží dodnes a neocenitelné služby mi dělal po celá ta léta čtecí program ABBY FineReader, který zpracoval nascanovaný text, jako by byl napsaný a tak se s tím dalo dál pracovat. Vedle typografické práce ležela na mně většinou kompletně i práce redakční. Výběr článků od dopisovatelů, hledání zpráv na internetu, sepisování vlastních článků, vytváření reklam a oznamek. To vše bez jakékoli pomoci. Vidíte obrazovku počítače otočenou o 90°. Je to proto, aby se tam pohodlně vešla celá stránka časopisu a snadněji se vše formátovalo do sloupců.

Karel Chrobák a Fr. Hladík při skládání časopisu (foto z roku 2014)

Nesmím zapomenout poděkovat těm, kteří dělali korektury napsaného textu. Léta tuto službu konal pan Karel Chrobák, po něm to převzaly naše učitelky Lenka Odehnalová a Dominika Brabcová a v poslední době paní Marie Muráriková a hlavně její dcera Lenka Muráriková. Hledání chyb je mravenčí práce a obdivuji nekonečnou trpělivost těch, kteří to dokážou. Text se následně opravil v počítači a vytisknul.

Časopis se tisknul na laserových tiskárnách pro velký formát 11 x 17 inch. Tiskla se barevná obálka a černobílé vnitřek časopisu. Tisk se prováděl oboustranně buď automaticky přes tzv. duplex nebo tak, že se nejprve vše vytisklo na jednu stranu a potom se balík papíru vložil obráceně znovu do stroje a natiskla se druhá strana. Takto se tiskne rychleji. Pro jedno číslo se tisklo 8 listů, kde byly na každém 4 stránky textu či obrázků. Tak se natiskly za ta léta miliony stránek. Jen pro představu: při nákladu 500 výtisků znamenal jeden ročník časopisu 192 000 stránek. Za celou dobu vydávání Hlasů národa jsme vystřídali asi 6 tiskařských strojů.

Jano Maňkoš opravuje laserovou tiskárnu Canon 3555c

Tiskárny bylo třeba čistit, kromě doplňování tonerů vyměňovat polvodičové válce, opravovat poruchy. Neocenitelné služby nám v tomto směru celých 25 roků dělal pan Jano Maňkoš, původem z místní slovenské rodiny, který pouze za cenu materiálu bez jakékoli odměny za práci, kdykoli prakticky na počkání přijel, aby dal všechno do pořádku. Mnohdy se stroj rozsypl právě uprostřed tisknutí časopisu. Hořely termíny dodání a pan Maňkoš pracoval na opravě třeba dlouho do noci, aby se mohlo pokračovat. Pokud bylo potřeba výjimečně volat autorizovaného firemního opraváře, ten si počítal \$ 150 na hodinu a čekali jsme na něj často i několik dnů. Panu Maňkošovi bych zde chtěl vyslovit tisíce díky a upřímně Pán Bůh zaplať za jeho obětavou a nezištnou práci pro náš časopis.

Teprve až leželo všech osm hromádek osmi listů časopisu na stole, mohl jsem si oddechnout, jinak to byly někdy „nervy.“ Dalším krokem bylo „skládání,“ odborně se tomu říká „snášení“ jednotlivých čísel dohromady. Na to už chodili pomocníci. Mnoho roků to byl tým seniorů Karel Chrobák, Kristian Klíma, Mírek

Marie Muráriková a Dominika Brabcová "snášejí" časopis dohromady

Chybík a Josef Pavelčík. Ti jsou již všichni na pravdě Boží, a tak kéž jim Pán ve svém království vše, co vykonali, štědře odmění. Na snášení časopisu se vystřídal mnoho dalších dobrovolníků, už bych je nedovedl asi všechny vyjmenovat. V poslední době to byly především ženy – Dominika Brabcová, Marie Muráriková, Eva Peerson a další.

Následujícím krokem bylo sešívání listů drátky na velkoformátové sešivačce. Vyrobil jsem ji primitivně ze dvou kancelářských sešivaček s dlouhým ramenem přišoubovaných na dřevěnou desku. Léta jsem se pidil po nějakém profesionálním strojk, který by dovedl dvěma cvaknutími sešít časopis, ale nikde nic nenašel.

Dále následovalo přeložení časopisu napůl a přejetí hřebetu plastovým hladítkem. To bývala kdysi práce pana Chrobáka a v posledních letech moje doména.

Sešívání a překládání časopisu

Pro expedici bylo třeba připravit nálepky s adresami. Měli jsme tři adresáře. Pro USA, Kanadu a Evropu. Bylo třeba průběžně doplňovat změny adres, zaznamenávat předplatné, doplňovat adresy nové a vyškrtnout ty, kdo skončili nebo zemřeli. Pro každé číslo se tak vždy tiskly nové štítky z opravených adresářů.

Potom pro odběratele v kostele se nalepil štítek s adresou přímo na časopis, pro poštovní zásilky se připravovaly obálky. Totiž v prvních asi 10 letech jsme časopis posílali poštou volně bez obálek v tzv. třetí třídě. Tam se adresa též lepila přímo na časopis a potom jsme to třídili podle směrovacích čísel pošty do jednotlivých pytlů a odváželi na centrální pobočku pošty. Tímto způsobem se sice

doost ušetřilo na poštovním, ale dodání v Chicagu trvalo asi týden, do okolních států 14 dní a do vzdálených míst jako je Florida nebo Kalifornie to šlo někdy i tři týdny. Potom jsme expedici změnili. Začali jsme dávat noviny do obálek a posílat první třídou. Místní to pak dostávali druhý den, ti ze sousedních států během 2 – 3 dnů a vzdálenější obvykle do týdne. Ovšem přibýlo práce. Bylo třeba nalepit na obálky kromě štítku s adresou poštovní známky a otisknout razítko se zpáteční adresou a druhé razítko „First class.“ Potom vložit časopis do obálky a tu zalepit. Obvykle s tím pomáhali ti, kdo „snášeli“ stránky. Známky jsme měli většinou samolepící, nikoli však obálky. Zkoušeli jsem různé způsoby navlhčení lepidla houbičkou, hadříkem a podobně, ale nic se nikdy neosvědčilo. Nejlépe fungovalo to, co se dělat nemá, klasicky obálku olíznout jazykem. To ovšem nikdo nechtěl dělat, tak to většinou zůstávalo na mě. Dělal jsem si z toho pak legraci, že tímto způsobem každému čtenáři posílám osobně pus. Pak jsme objevili i velké obálky samolepící, které používáme v posledních letech.

Mirek Chybík dává hotová čísla do obálek (foto z roku 2014)

Poštovní známky byly kapitola sama pro sebe. Zařídit si nějaký strojek pro automatické známkování se ukázalo tak složité, že jsme do toho nakonec nešli. Naštěstí již dlouho existují známky samolepící a to jsme využívali. Víte dobře, že většinou používáme známky s Pannou Marií, tzv. Vánoční známky, které jsme si vždy v předvánočním období nakoupili na celý rok. Snad jediná potíž byla v poslední době v tom, že se velmi často zvedá cena poštovního, což znamenalo vždy nechat na poště předem časopis zvážít a

Rosemary Kozelka razítkuje obálky a nalepuje známky

Balík Hlasů národa připravený na podání ve společnosti Tatraship

zjistit cenu a buď to vyšlo do hodnoty známek „forever“, která se též zvýšila, nebo se musely přidat ještě nějaké drobné centové známky. Nakonec se zásilka odvezla na poštu do Berwynu, která je jednou z těch centrálních, kde se zásilky i třídí a distribuce je rychlejší. Jak jsme již několikrát psali, posílání pošty do Evropy se přerušilo během epidemie covidu, tak jsme našli novou cestu přes místní slovenskou zásilkovou službu Tatraship, která dodávala balik časopisů z Chicaga do Brna. Této službě děkujeme za jejich excelentní servis a obětavou pomoc naší misii. Nikdy se nic neztratilo, nikdy nebylo nic poškozeno a obvykle byla letecká zásilka v Brně do týdne. Odtud již předem připravené obálky s časopisem s nalepenými adresami na České poště podával posledních pět let pan Ing. Jiří Kachlík. Česká pošta sama tiskla na obálky české známky a panu Kachlíkovi jsme platbu za poštovné refundovali. Ještě jednou mu děkuji za tuto pomoc při distribuci časopisu odběratelům v České republice, na Slovensku a v Itálii.

Všem, kdo se podíleli na výrobě, skládání a distribuci našeho časopisu Hlasý národa patří nesmírně velký dík. Bez věrných spolupracovníků by celé dílo nemohlo existovat.

Marie Muráriková, Mons. Dušan Hladík, Lenka Muráriková, Rosemary Kozelka

Milí čtenáři, odběratelé a předplatitelé Hlasů národa!

Máváme Vám všem na rozloučenou.

Děkujeme Vám, že jste dlouhá léta náš časopis četli a často předávali dál.

Děkujeme Vám za předplatné a další finanční dary, které jste nám posílali.

Děkujeme za Vaši trpělivost, když někdy něco nebylo na 100%.

Děkujeme za Vaši věrnost českému tisku.

Děkujeme za oznamky a inzeráty, které jste zaslali k publikaci, děkujeme za slova uznání, pochvaly i oprávněné kritiky, která jste připojili k předplatným nebo nám napsali v dopisech.

Náš časopis končí a má se skončit, když to „bolí.“

Pro místní věřící a krajany nabídneme malý informační zpravodaj naší misie.

Bude k dispozici poštou i na internetu.

Kéž Vám i Vaším blízkým žehná Bůh

s přáním všeho dobrého se loučí

Mons. Dušan Hladík

a ostatní redaktori, dopisovatelé a spolupracovníci

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 30. listopadu 2025

Politické události

Prezident ocenil 48 lidí

Při příležitosti 107. výročí založení samostatného Československa předal 28. října prezident Petr Pavel 48 státních vyznamenání. Řádem bílého lva ocenil dramatika a spisovatele Zdeňka Svěráka spolu s bývalou tenistkou Martinou Navrátilovou. In memoriam ho udělil také dvěma důstojníkům československé armády Hugovi Vojtovi a Jaromíru Nechanskému i bývalé předsedkyni Státního úřadu pro jadernou bezpečnost Daně Drábové.

Druhé nejvyšší vyznamenání, tedy Řád Tomáše Garrigua Masaryka, obdrželi in memoriam bývalý ministr spravedlnosti a předseda Nejvyššího soudu Otakar Motejl a signatářka a mluvčí Charty 77 Dana Němcová. Osobně ho převzal také ředitel a spoluzakladatel organizace Člověk v tísni Šimon Pánek.

Následně prezident udělil osm medaili Za hrdinství, například Šimonu Malému, žákovi 4. třídy základní školy v Osicích, jehož dědeček při koupání ztratil vědomí a devítiletý Šimon ho vytáhl na břeh a zavolal pomoc. Medaili Za zásluhy prezident předal například herečce Anně Gaislerové, paprplavci Davidu Kratochvilovi, spoluzakladatelce Linky bezpečí a bývalé senátorce za hnutí ANO Zuzaně Baudyšové nebo náčelníkovi generálního štábu Karlu Řehkovi.

Ze Sněmovny po volbách

Předsedou Poslanecké sněmovny České republiky se stal podle předchozích dohod vznikající koalice šéf SPD Tomio Okamura, který 5. listopa-

du získal 107 hlasů a porazil Jana Bartoška (KDU-ČSL) s 81 hlasy. Volbě předcházela dlouhá a emotivní diskuse.

Pozice místopředsedů obsadili Patrik Nacher (ANO) a Jiří Barták (Motoristé), žádný z kandidátů končící koalice v prvním kole neuspěl, až jí podle domluvy náleží dvě pozice. Jan Skopec (ODS) byl zvolen až při druhém hlasování 14. listopadu. S nominací čtvrtého místopředsedy Víta Rakušana se čeká, až skončí v dosluhující vládě a nebude ministrem vnitra.

Babiš zveřejní, jak vyřeší střet zájmů, program vlády ale nedoplní

Andrej Babiš (ANO) zveřejní řešení střetu zájmů ještě před jmenováním premiérem. Na tomto postupu totiž trvá po společné schůzce ve středu 12. listopadu prezident republiky Petr Pavel. Ten zároveň navrhl doplnit programové prohlášení v oblasti zahraniční a bezpečnostní politiky, což ovšem koalici strany vznikajícího kabinetu odmítly.

Hlava státu je připravena jmenovat předsedu vlády bezodkladně, jakmile Babiš představí, jak naloží s holdingem Agrofert. V budoucí pozici totiž nesmí vlastnit společnost, která by současně čerpala dotace.

Prezident Pavel předložil k programu budoucí vlády několik podnětů. Má výhrady k hospodaření státu, k části týkající se životního prostředí nebo ke změnám kolem neziskových organizací a veřejnoprávních médií. Rád by viděl v programovém prohlášení zmínku o postoji vlády k ruské

válce na Ukrajině a mezinárodní bezpečnosti, rovněž závazek k plnění spojeneckých povinností v NATO.

Špičky stran budoucí vlády, tedy ODS, Motoristé a SPD podněty projednaly, ale jakoukoliv úpravu zavrhnuly. „Myslím si, s veškerou úctou, že to není věcí pana prezidenta,“ uvedl například Radim Fiala (SPD).

Nový cíl snižování emisí je 90 procent, rozhodli europoslanci

Plénem Evropského parlamentu prošel návrh na další klimatický cíl. Jeho znění se výrazně podobá dohodě, kterou dříve schválila Rada EU: v roce 2040 mají být emise skleníkových plynů nižší o 90 procent proti roku 1990. Poslanci předlohu odhlasovali 13. listopadu. Návrh podpořilo 379 europoslanců, mezi nimi všech pět českých zástupců frakce Evropské lidové strany (EPP). Proti hlasovalo 248 europoslanců včetně 14 českých.

Ekonomika

Stokoruna může zachránit život

Zima je kritické období pro lidi bez domova. Hrozí jim podchlazení, a v krajních případech jde i o život. Právě proto Armáda spásy organizuje projekt Nocleženka, která veřejnosti umožňuje, aby jim pomohla v bezpečí přečkat nadcházející měsíce. Za sto korun lze zaplatit poukaz, který člověku bez domova zajistí kromě noclehu i teplé jídlo, možnost hygieny, poradenství a podporu sociálního pracovníka a často těmto lidem pomůže posunout se dál do azylových domů, ubytoven nebo sociálních bytů.

Podzimní Sbírkka potravin

Rýži, těstoviny, konzervy, dětskou výživu nebo zubní pastu – nejen to lidé darovali v podzimním kole Sbírkky potra-

vin. Ve 2800 prodejnách po celé republice se vybralo rekordních 719 tun zboží. Lidé mohli také věci darovat on-line v šesti e-shopech. Vybrané potraviny i drogistické potřeby poputují například k osamělým seniorům, rodičům samoživitelům či lidem bez domova.

Kurzovní lístek

24. 11. 2025 (střed)

EUR, 1	24,240
Kanada, 1	14,941
USA, 1	21,048

Sport

Češi mohou mít v Itálii rekordní výpravu

Na zimní olympijské hry vyrazí česká výprava do Itálie možná v rekordním počtu. Dosud nejvíce reprezentantů 113 se představilo před necelými čtyřmi lety v Pekingu, loni v Paříži 111. Tentokrát jich pojede 110 až 120, odhadl sportovní ředitel Martin Doktor.

Mezi aspiranty na medaile mimo trio Ester Ledecká (nejspíš paralelní obří slalom na snowboardu, na lyžích jen super-G), Martina Sáblíková (rychlolobruslení) a Eva Adamczyková (snowboard cross), označili Kejval i Doktor hokejové týmy nebo rychlobruslařskou kometu posledních měsíců, Metoděje Jílka.

Nejúspěšnější česká rychlobruslařka Martina Sáblíková, trojnásobná olympijská vítězka, se chce na olympiádě rozloučit se závodní kariérou.

Nedávno byla představena kolekce oblečení pro naše olympioniky: Vyhřívaný kabát, punčochy, dlouhé šály a kráťasy. Poprvé se barvy neshodují se státní vlajkou. Bílá je méně zářivá, modrá výrazně tmavší a nová je oranžová.

Zpracováno podle:

<https://carolina.fsv.cuni.cz/>

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Američtí biskupové zvolili nové vedení a zasvětili zemi Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu

Konference katolických biskupů Spojených států (USCCB) na svém podzimním plenárním zasedání v Baltimoru rozhodla o dvou důležitých krocích: zvolila nové vedení a schválila zasvěcení Spojených států amerických Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu v roce 2026 při příležitosti 250. výročí založení USA.

Biskupové v tajném hlasování zvolili arcibiskupa Oklahoma City Paula S. Coakleyho novým předsedou konference. Ve funkci bude působit po dobu tří let a nahradí dosavadního předsedu, arcibiskupa Timothyho Broglia. Za místopředsedu byl zvolen biskup Daniel Flores z Brownsville v Texasu.

Druhé zásadní rozhodnutí biskupů se týká zasvěcení Spojených států Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. K tomuto aktu dojde v roce 2026, kdy země oslaví 250 let od svého založení. Biskupové zároveň oznámili, že připraví modlitebni materiály a nověnu, aby se věřící mohli na zasvěcení duchovně připravit. Materiály budou dostupné v několika jazycích a využijí je diecéze, farnosti i rodiny po celé zemi. Slavnostní akt se bude konat v červnu 2026 během jarního setkání biskupů na Floridě, při příležitosti slavnosti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.

Vyšla pamětní výpravná publikace o svatovítské katedrále

Katedrála svatého Víta se dočkala zpracování v dosud největší obrazové publikaci. Kniže plné působivých fotografií, která vznikla při příležitosti dokončení dlouho očekávaných velkých varhan, 13. listopadu na závěr pontifikální mše svaté ve svatovítské katedrále požehnal arcibiskup pražský Jan Graubner.

Gotický architektonický klenot autoři zdokumentovali na více než 300 obrazových stranách, od úchvatných pohledů na stavbu z exteriéru, po precizní fotografie nových a dlouho očekávaných velkých varhan i zákoutí, kam běžný návštěvník nikdy nevstoupí. Autorem fotografií je Jan William Drnek, známý díky detailní digitalizaci Slovanské epopeje od Alfonse Muchy. Autorem textu je odborník na gotické, renesanční a barokní stavitelství v Čechách se zaměřením na sakrální typografii středověké Prahy Petr Uličný. Detailní obrazovou publikaci vydává nakladatelství Nobart, ve dvou provedeních – sběratelském, které vychází v omezeném počtu 700 ručně vázaných a číslovaných kusů, a všeobecné variantě, kterou je možné zakoupit na e-shopech a u většiny knihkupectví.

Cena Paměti národa pro Jaroslava Vrbenského.

Jeho životní příběh je svědectvím víry, odvahy a vytrvalosti

V pondělí 17. listopadu byly v Národním divadle slavnostně uděleny Ceny Paměti národa 2025. Mezi oceněnými byl také Jaroslav Vrbenský, muž, který za totality projevil mimořádnou odvalu, věrnost církvi a neochvějný smysl pro spravedlnost. Na scénu ho přišel doprovodit biskup Václav Malý, který na svém facebookovém profilu uvedl, že jde o „jednoho ze statečných, neokázalých a skromných křesťanů čerpajících naději a duchovní sílu z Ježíšova evangelia“.

Jaroslav Vrbenský (1932) vyrůstal v katolickém prostředí, kde od mládí uvažoval o studiu teologie. Jeho duchovní zrání však probíhalo v době stále tvrdšího pronásledování církve po únoru 1948. Navzdory zatýkání kněží, rušení farnostních společenství a represím se spolu s přáteli snažil udržovat nezávislá křesťanská společenství, která poskytovala prostor pro svobodný duchovní život. „Šlo o to nesložit zbraně, neuzavřít se do sebe v době, kdy kněze a mnoho dalších odvezli,“ vzpomíná.

V létě 1952 navázal kontakt s lidmi, kteří se vydávali za partyzány pomáhající kněžím přecházet hranice. Mělo jít o pomoc pronásledovaným kněžím P. Karlu Pilíkovi a P. Antonínu Bradnovi. Ukázalo se však, že „převaděči“ byli agenti StB. Jaroslava zatkl 23. srpna 1952 v Pasekách nad Jizerou jen chvíli předtím, než měl vystoupit na studentském hudebním festivalu. Následoval téměř rok ve vyšetřovací vazbě, tvrdé výslechy a psychický nátlak.

Při procesu „Antonín Bradna a spol.“ v červnu 1953 se Jaroslav zastal vyčerpané sestry boromejky Anny Šimíkové, když upozornil na její zubožený stav po výsleších. Tento lidský čin se mu stal přítěžícím, soudruh prokurátor jej označil za „mladého cynika, který ani po roce nezměnil názor na své provinění“. Soud jej poslal na 12 let do vězení za velezradu. Trest si odpýkával v nejtvrdších československých věznicích a pracovních lágrech: Leopoldov, Bytíz, Vojna, Valdice, Mírov. Na svobodu se dostal až v roce 1962.

Koncem 60. let začal pracovat v nakladatelství Vyšehrad, kde se navzdory normalizačním tlakům podílel na přípravě kvalitních filosofických a teologických knih.

Cena Paměti národa, kterou Jaroslav Vrbenský převzal 17. listopadu v Národním divadle, je uznáním jeho mravní pevnosti, věrnosti církvi a schopnosti obstát tam, kde jiní selhali. Jeho životní svědectví je připomínkou toho, že i v temných časech je možné zůstat věrný pravdě a lásce k Bohu i člověku.

Papežské vyznamenání pro premiéra Petra Fialu

Premiér České republiky Petr Fiala převzal ve čtvrtek 20. listopadu 2025 z rukou apoštolského nuncia v ČR, arcibiskupa Jude Thaddeuse Okola, vysoké papežské vyznamenání – Velký kříž Řádu Pia IX. (Cavaliere di Gran Croce dell'Ordine Piano), které mu udělil papež Lev XIV. Jedná se o nejvyšší ocenění, jímž Svatý stolec vyznamenává představitele veřejného života.

Svatý otec tímto oceněním vyzdvihl premiérovy dlouhodobé zásluhy o obranu základních společenských a morálních hodnot, podporu náboženské svobody a respekt k různým vyznáním. „*Jeho nasazení ve prospěch ochrany náboženské svobody, ať už jako univerzitního profesora nebo jako předsedy vlády, dokládá odhodlání zajistit právo na svobodu svědomí a vyznání pro všechny občany České republiky. Jeho úsilí o zachování duchovního dědictví svého národa a hledání trvalého míru v konfliktních oblastech podtrhuje jeho věrnost vyšším principům soudržnosti a tolerance, dialogu a jednoty,*“ uvedl apoštolský nuncius Jude Thaddeus Okola při předávání vyznamenání v Arcibiskupském paláci v Praze.

Ledová Lateránská bazilika ve Vysokých Tatrách

Na Hrebienku ve Vysokých Tatrách byla slavnostně otevřena Tatranská ledová katedrála jako hlavní zimní atrakce tohoto horského střediska. Letošní podoba je vytvořena podle vzoru římské baziliky Nejsvětějšího Spasitele a sv. Jana Křtitele a Jana Evangelisty v Lateránu. Dílo vzdává poctu zesnulému papeži Františkovi a jeho nástupci, současnému papeži Lvu XIV.

Na projektu pracovalo 20 řezbářů ze Slovenska, Česka, Polska a Německa a dalších 20 techniků. Výstavba trvala 25 dní, řezbáři pracovali osm hodin denně. Použito bylo 225 tun ledu, celkem 1 800 ledových bloků. Kupole dosahuje výšky 10,7 metru a průměr celé stavby je 25 metrů. Uvnitř kupole se teplota pohybuje od –3 do –10 °C, tak ledová stavba vydrží celou zimu. Bude přístupná až do 19. dubna 2026.

Podle: <https://www.cirkev.cz>

Odešel kardinál Dominik Duka OP

Pánem života byl povolán na věčnost 4. listopadu ve věku 82 let

Život a služba

Dominik Jaroslav Duka se narodil 26. dubna 1943 v Hradci Králové v rodině vojáka z povolání, který se během druhé světové války zapojil do zahraničního odboje a bojoval v československé armádě ve Velké Británii. Po válce byl pro svou službu na západní frontě vězněn, což poznamenalo i životní dráhu jeho syna.

Vyrůstal v Hradci Králové, kde v roce 1960 maturoval na gymnáziu J. K. Tyla. Kvůli kádrovým překážkám mu nebylo umožněno pokračovat ve studiu, a tak pracoval jako strojní zámečnick v hraddecké továrně ZVÚ. Po základní vojenské službě (1962–1964) byl v roce 1965 přijat ke studiu teologie na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Litoměřicích.

Dne 5. ledna 1968 tajně vstoupil do Řádu bratří kazatelů – dominikánů, tehdy v Československu zakázaného – a přijal řeholní jméno Dominik. Na kněze byl vysvěcen 22. června 1970 z rukou kardinála Štěpána Trochty. Působil v duchovní správě v pohraničí, v Chlumu svaté Maří, Jáchymově a Nových Mítovicích.

V roce 1975 mu byl odňat státní souhlas k výkonu duchovní služby a musel nastoupit do civilního zaměstnání ve Škodových závodech v Plzni. Tajně však pokračoval v pastorační a formaci mladých dominikánů, organizoval skrytá teologická studia a udržoval spojení s dominikány v zahraničí.

Za tuto činnost byl v roce 1981 zatčen a odsouzen za „maření státního dozoru nad církvemi.“ Patnáct měsíců strávil ve věznici Plzeň-Bory. Ve vězení se modlil se spoluvězni a povzbuzoval je ve víře.

Po propuštění se znovu zapojil do činnosti řádu a v roce 1986 byl jmenován provinciálem Československé dominikánské provincie, kterou vedl až do roku 1998. Po roce 1989 se zasloužil o obnovu dominikánského života v Československu a později i v České republice. Působil jako předseda Konference vyš-

Kardinál Dominik Duka OP

* 26. dubna 1943 v Hradci Králové
† 4. listopadu 2025 v Praze

**Já až tam přijdu, jsa dominikánem,
tak udělám hlubokou prostraci a řeknu:
"Svatý Petře, milosrdenství Boží a Tvoje!
Pusť mě tam!"**

*Osobní vyznání
kardinála Dominika Duky OP*

ších řeholních představených, viceprezident Unie evropských KVŘP a vyučoval biblistiku na Teologické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci. Byl rovněž členem Akreditační komise vlády ČR a aktivně se zapojoval do veřejné debaty o úloze křesťanství v moderní společnosti.

Episkopát a kardinálské jmenování

Dne 6. června 1998 jej papež Jan Pavel II. jmenoval biskupem královéhradeckým a 26. září téhož roku přijal biskupské svěcení v katedrále Svatého Ducha v Hradci Králové. Navázal na dílo svého předchůdce Karla Otčenáška, rozvíjel vzdělávání a pastorační práci, založil Diecézní teologický institut, církevní gymnázium ve Skutči a obnovil biskupské knihovny. Inicioval také druhý Diecézní eucharistický kongres a podporoval novou pastorační strukturu diecéze.

Papež Benedikt XVI. ho 13. února 2010 jmenoval 36. arcibiskupem pražským. Úřadu se ujal 10. dubna 2010 a v roce 2012 jej papež povýšil do kardinálského sboru. Stal se kardinálem-presbyterem titulárního kostela Santi Marcelino e Pietro v Římě.

Jako předseda České biskupské konference (2010–2020) sehrál klíčovou roli při církevních restitucích a ve veřejném dialogu o postavení církve ve společnosti. Patřil k osobnostem, které spojovaly pevnou víru s občanskou odvahou a otevřeností vůči kultuře i vědě.

Osobnost a odkaz

Kardinál Duka byl mužem hluboké víry, vzdělání a smyslu pro odpovědnost, spojoval pevnost zásad s lidskostí. Žil podlé svého biskupského hesla *In Spiritu Veritatis – V Duchu pravdy*.

Byl oceněn řadou státních i církevních vyznamenání, mimo jiné Medailí za zásluhy o Českou republiku, Záslužným křížem ministra obrany a Velkým křížem Pro Piis Meritis Řádu maltézských rytířů. Je autorem a editorem mnoha publikací, včetně teologických studií, biblických úvodů a duchovních textů. Významný je i jeho dlouholetý podíl na překladu Jeruzalémské bible do češtiny.

Jeho životní příběh byl svědectvím víry, která se nebála nesvobody ani nepochopení. Byl pastýřem, učitelem a svědkem pravdy – člověkem, který dokázal spojit pevnou víru s láskou k vlasti a smyslem pro službu druhým. Církev vděčně vzpomíná na dlouholetou službu kardinála Dominika Duky, jeho věmost, odvalu a nasazení pro dobro církve i celé společnosti.

Se zesnulým se veřejnost rozloučila v kostele Všech svatých 13. a 14. listopadu. Pohřeb se konal v katedrále sv. Víta v sobotu 15. listopadu. Tělesné pozůstatky kardinála Duky byly pak uloženy v hrobce arcibiskupů v katedrále.

*Odpočinutí věčné dej mu, Pane,
a světlo věčné ať mu svítí.
Ať odpočívá v pokoji. Amen.*

Církev se rozloučila s kardinálem Dominikem Dukou

V zaplněné katedrále svatého Víta, Václava a Vojtěcha se v sobotu 15. listopadu 2025 konalo poslední rozloučení s kardinálem Dominikem Dukou, který zemřel 4. listopadu ve věku 82 let. Hlavním celebrantem a kazatelem byl Mons. Jan Graubner, arcibiskup pražský. Obřady posledního rozloučení vedl Mons. Jude Thaddeus Okolo, apoštolský nuncius v ČR.

S panem kardinálem se přišly rozloučit tisíce věřících. První lidé přicházeli k chrámu již od ranních hodin. Před 10:30 vyšel z Arcibiskupského paláce liturgický průvod, ve kterém bylo přes 250 biskupů, kněží a ministrantů. Pohřební mše svatá začala krátce po 11 hodině, kdy nad zaplněnou katedrálou přelétla formace pěti vojenských letounů ve tvaru kříže, jako pocta zesnulému kardinálovi, který byl synem pilota RAF.

S kardinálem Dukou se přišly rozloučit desítky významných církevních i státních představitelů. Z okolních zemí dorazil mimo jiné kardinál Stanisław Dziwisz, emeritní krakovský arcibiskup a bývalý osobní sekretář Jana Pavla II., arcibiskup-metropolita arcidiecéze ostráhomsko-budapešťské kardinál Péter Erdő, skupina biskupů ze Slovenska vedená košickým arcibiskupem a metropolitou Východoslovenské provincie Bernardem Boberem a další biskupové a kněží z celé Evropy.

Za Českou republiku se posledního rozloučení účastnili biskupové Čech, Moravy a Slezska, stovky kněží a věřících. Český stát zastupoval současný prezident Petr Pavel, ale

i bývalé hlavy státu, Miloš Zeman a Václav Klaus, spolu s dalšími ústavními představiteli. Do průběhu liturgie byla zapojena rodina, přátelé a blízcí spolupracovníci zesnulého kardinála.

Arcibiskup Graubner pronesl tuto homilii:

„Vážení páni kardinálové a bratři v biskupské, kněžské a jáhenské službě, vážený pane prezidente a politické autority, zarmoucení příbuzní a smuteční hosté, sestry a bratři, slavíme děkovnou bohoslužbu. Děkujeme Bohu za stvoření, za život a vykoupení nás všech, zvláště však dnes děkujeme Bohu za zesnulého otce kardinála Dominika, za to, co Bůh dal v životě jemu a skrze něho všem, ke kterým ho poslal.

Pan kardinál byl výraznou osobností. Syn vojáka, který měl rád lidi v uniformě, a dominikán s dobrou formací, muž s povahou cholerika, bojovník za pravdu a svobodu byl v současné zženštilé kultuře jasně rozeznatelný. Viděl, že dnešní jednostranné zdůrazňování Boží lásky a milosrdenství zatlačilo do pozadí skutečnost hříchu a zla, vedlo k upuštění od zpovědní praxe a někteří přestali počítat i s peklem. Přišli jsme o Boží majestát, moc a velkolepou vznešenost. Ztratili jsme smysl pro posvátnou bázeň, schopnost bojovat a statečně nést kříž, ale i smysl pro otcovství, řád a odpovědnost. A v důsledku toho pak i pro misie a kněžská či řeholní povolání.

Mluvit o pravdách, které nejsou populární, jako že jediným Spasitelem je Kristus Ježíš a v nikom jiném není spásy, je pro některé nepříjemné. Inkluzivní mentalitě, která se nechce nikoho dotknout, se to zdá neuvěřitelně tvrdé, protože více akcentuje blahobyť, příjemnost a pohodlí. Pokud ale někdo přijme skutečnost, že jediným Spasitelem je Ježíš, a plnost zjevení a přítomnost Krista se uskutečňuje v katolické církvi, zahoří evangelizačním ohněm, nasadí se pro to, aby lidé kolem něj poznali Ježíše a jeho tajemství vykoupení. Bůh nemá jen znaky mužskosti, ale i ženskosti.

Je Stvořitel a Pán, všemohoucí a spravedlivý soudce, ale je taky milující, soucitný a milosrdný otec. V dějinách se stává, že jednou jsme soustředěni na jeden aspekt a jindy na druhý. Cílem je vyváženost. A o tu jde.

V evangeliu jsme slyšeli Kristovo ujištění, že mu na nás záleží, že pro nás chce to nejlepší, že pro nás připravil místo v nebeské slávě. A na Tomášův dotaz ukázal i cestu nezvyklou formulací: Já jsem cesta, pravda a život. Pro křesťana je základem životní orientace zaměření na cíl: Být věčně s Kristem, kterému uvěřil. Na životní cestě je křesťan poutníkem, ne tulákem bloudícím bez cíle. Není bezdomovcem, protože má svůj domov u Pána. Netrpí samotou, protože sám Ježíš jde s ním. Každodenním životem ve společenství s Ježíšem se učí jeho myšlení, které se zdá světu těžko pochopitelné, ale to je ta cesta. Svatý Pavel může dokonce

prohlásit: pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu. To spojení se upevňuje jako jiná přátelství společnými zkušenostmi a dobrodružstvím důvěry, až dospěje k silné identitě. Pak můžeme prohlásit s Pavlem: Víím, komu jsem uvěřil, a jsem přesvědčen, že on má dost moci, aby mi ochránil to, co mi svěřil. Nebo, jak jsme slyšeli v prvním čtení: Když ani vlastního Syna neušetřil, ale vydal ho za nás za všechny, jak by nám s ním nedaroval také všechno ostatní? Cítíte, drazí přátelé, tu sílu Pavlovy jistoty? On je přesvědčen, že ani smrt, ani život, a vůbec nic stvořeného nebude nás moci odloučit od Boží lásky. I když jsme všichni lidé slabí a chybující, kteří se musejí často omlouvat a poznávají svou omezenost či bezmocnost, která může brát odvahu, Kristus nabízí svou pomoc všem. Jen na nás je, jestli najdeme odvahu to zkusit a dát mu důvěru. Plody se pak ukáží nejen v osobním životě, ale i ve společnosti. Takové pozadí musíme vidět za životem a působením pana kardinála. Ani jemu se všechno nepovedlo, ale nechtěl zůstat uzavřený do vlastní spokojenosti, protože uměl vidět potřeby světa.

Mnozí dnes ve svých kondolencích mluví o mimořádném člověku, který byl zvyklý na dialog při hledání potřebného ukotvení uprostřed doby ztrácející orientaci. Muži statečným, který bojoval s falešnými obviněními. Mluví o pastýři pevném ve víře a neohroženém hlasateli pravdy, o významné osobnosti, která svůj život spojila s obranou hodnot, na nichž stojí naše společnost, o statečnosti v době pronásledování církve i dlouholetém úsilí o obnovu církevního života.

Já jsem pana kardinála znal dlouho, ale teprve v posledních letech jsem ho viděl téměř denně a při obyčejných věcech. Nejvíce se mi vryla do paměti jeho ohromná sečtělost, úžasná paměť a schopnost dávat věci do souvislostí. V diskusích ho sice bylo někdy náročné sledovat, protože dělal mnoho odboček a vysvětlivek, ale ty jednotlivé kamínky doplňovaly mozaiku jako výmluvný obraz, při jehož obdivování ne jeden posluchač vydechl: Aha! Byl vášnivý diskutér. Pro mě bylo zajímavé vidět, kolik nevěřících dovedl oslovit. Nebál se bavit i s lidmi, kterými jiní pohrdali. Všem se snažil dát možnost setkat se s Bohem, něco se o něm dovědět. Bylo až dojemné vidět chlapy tvrdící, že jsou nevěřící, jak ho prosí o požehnání.

V diecézi mu záleželo na obnově církve a často nás vedl ke společnému slavení významných výročí, abychom se učili z dějin. Miloval katedrálu, k jejímuž úplnému dokončení inicioval stavbu nových varhan. Položil základy nového způsobu financování církve. Záleželo mu na výchově další generace, proto se snažil o výuku náboženství ve školách. To se sice nepodařilo, ale aspoň na některých místech se rozvinuly takzvané vstupy do škol.

Při loučení s otcem kardinálem musíme říct, že máme za co Bohu děkovat. Svou vděčnost můžeme ukázat pokračováním v díle obnovy církve, kterou on tak miloval. To mu jistě udělá radost.“

V závěru mše svaté přečetl kondolenční telegram papeže Lva XIV. apoštolský nuncius v ČR Jude Thaddeus Okolo:

J. Ex. Mons. Janu Graubnerovi, arcibiskupovi pražskému

Po obdržení zprávy o úmrtí kardinála Dominika Duky OP, emeritního arcibiskupa pražského, chci vyjádřit svou blíz-

kost vašemu církevnímu společenství, jeho bratřím řádu kazatelů, kněžím, řeholníkům a věřícím, kteří v něm našli pastýře pevného ve víře a neohroženého hlasatele evangelia.

Vzdáváme díky Bohu za jeho intenzivní pastorační dílo a s obdivem vzpomínáme na jeho odvahu v období pronásledování, kdy navzdory nesvobodě zachoval věnost Kristu a církvi. S otcovským srdcem vedl Boží lid, podporoval smíření, náboženskou svobodu a dialog mezi vírou a společností. Jeho biskupská služba, čerpající z dominikánského charismatu pravdy a lásky, jak připomíná rovněž jeho biskupské heslo *In spiritu veritatis*, zůstává příkladem věrné oddanosti svému poslání.

Svěřuji duši tohoto dobrého a velkorysého služebníka Božímu milosrdenství, modlím se, aby ho Pán přijal do radosti svého království a ze srdce uděluji apoštolské požehnání těm, kdo jsou zarmoucení jeho odchodem a účastní se jeho pohřbu.

Lev PP. XIV.

Ve Vatikánu, 5. listopadu 2025

Promluvu přednesl i bývalý prezident ČR Václav Klaus. Osobně na kardinála zavzpomínal i pomocný biskup pražský Zdenek Wasserbauer. Před obřady posledního rozloučení, které vedl apoštolský nuncius v ČR, arcibiskup Jude Thaddeus Okolo, zahrál na housle kardinálův přítel a spolurodák z Hradce Králové Jaroslav Svěcený. Poté byla rakev s ostatky kardinála Dominika Duky přenesena do boční kaple katedrály, a po zpěvu hebrejského Žalmu 16 a modlitbě arménského kněze uložena do hrobky arcibiskupů.

Podle: <https://www.cirkev.cz>

Moravští kněží Jan Bula a Václav Drbola

budou blahorečení – papež Lev XIV. podepsal dekret o beatifikaci

Církev v České republice bude mít nové blahoslavené. Papež Lev XIV. podepsal 24. října 2025 dekret o jejich beatifikaci. P. Jan Bula a P. Václav Drbola byli v 50. letech 20. století nespravedlivě odsouzeni ve vykonstruovaných procesech a popraveni komunistickým režimem. Oba byli obyčejnými diecézními kněžími – Jan Bula sloužil v Rokytnici nad Rokytnou, Václav Drbola v Babicích. Právě tam se roku 1951 udály tzv. „babické vraždy“ tří komunistických funkcionářů, s nimiž vládnoucí režim nesmyslně spojil oba faráře. Po krutých výsleších a zmanipulovaném soudním procesu byli oba popraveni.

Proces blahorečení Jana Buly začal v roce 2004, o sedm let později k němu byl připojen případ Václava Drboly. Po více než dvaceti letech se teď oběma mužům dostává zásadního církevního uznání. „Z blahorečení P. Buly a P. Drboly mám obrovskou radost. Seznámil jsem se s řadou dokumentů, které svědčily o životě obou těchto mladých kněží, četl jsem dopisy Jana Buly z cely smrti a dlouho přemýšlel nad tím, jakou úzkost museli prožívat, jaké bezpráví a jakou bolest vytrpěli. A přesto stáli pevně, věrně hodnotám, kterým zasvětili svůj život, a dokázali odpustit svým vrahům. Jsou to jednoznačně vzory, od kterých se i dnes můžeme učit,“ řekl k vyhlášení papeže brněnský biskup Pavel Konzbul.

Proces blahorečení trval 21 let

Iniciátorem tohoto procesu byl bývalý biskup diecéze Vojtěch Cikrle, který jej v roce 2004 zahájil u Jana Buly. Od tohoto roku se proto badatelé na diecézní úrovni a potom další historikové a teologové zabírali sběrem a posouzením dokumentů, které by mohly sloužit jako důkazní materiál. „Proces blahorečení v důsledku znamená důkladný průzkum života a skutků kandidáta, zejména hledání důkazů o jeho ctnostech, hrdinství nebo zázracích. Během procesu se shromažďují dopisy z pozůstalosti, úřední dokumenty, výpovědi svědků a všechny další dostupné prameny dokumentující život kandidáta, které by mohly sloužit jako důkazní materiál. Rozhodnutí pak vyslovuje papežská Kongregace (od roku 2022 Dikasterium) pro blahorečení a svatořečení ve Vatikánu,“ vysvětluje vedoucí diecézního procesu blahorečení Karel Orlita.

„Po důkladném zkoumání na místní a národní úrovni byl celý spis předán do Vatikánu, kde byl v rámci Dikasteria pro kauzy svatých posouzen jeho třemi odbornými komisemi – historickou, teologickou a komisí kardinálů

a biskupů. Na celém hodnocení se podílelo dvacet sedm členů dikasteria: šest historických expertů, osm teologů spolu s promotorem víry a sedmáct kardinálů a biskupů. Po jednoznačně kladném výsledku všech posudků papež Lev XIV. potvrdil jejich mučednictví, čímž Služebníci Boží přijali titul ctihodní (Venerabili),“ doplňuje Karel Orlita.

Slavnost blahorečení se bude pravděpodobně konat v polovině roku 2026

Po podpisu oficiálních dokumentů papežem nyní startují přípravy na samotnou slavnost blahorečení, která by se měla uskutečnit v Brně. „Termín slavnosti zatím nemáme potvrzen, ale předpokládáme jeho zveřejnění v řádu několika týdnů. Půjde o akci, na které očekáváme účast mnoha tisíc věřících nejen z jižní Moravy a Vysočiny, ale i z celé České republiky. Rozsahem i významem půjde opravdu o mimořádnou akci pro českou církev,“ nastiňuje biskup Pavel Konzbul.

Brněnská diecéze chystá v nejbližší době také řadu doprovodných aktivit různého charakteru – od edukativních a kulturních projektů po zážitkovou hru. K tématu vydali také komiks Nepřemožení. Životní příběh obou mužů přibližuje i krátké video.

Kdo byl Jan Bula?

Jan Bula byl římskokatolický kněz původem z Lukova u Moravských Budějovic. Po absolvování gymnázia, kde mimo jiné projevoval své výtvarné nadání, začal studovat teologii. V roce 1945 byl v Brně vysvěcen na kněze a brzy poté nastoupil do farnosti v Rokytnici nad Rokytnou na Třebíčsku, kde si získal mimořádnou oblibu mezi lidmi – zejména mezi mládeží. Vedl společenství, maloval obrazy, opravoval kostel, mezi lidmi si vysloužil pověst otevřeného, charismatického a laskavého člověka.

Poklidný život ve farnosti dramaticky narušilo nastolení komunistického režimu. Počát-

kem roku 1951 Jana Bula navštívil Ladislav Malý, jeho bývalý spolužák z gymnázia, který brzy poté začal podněcovat na Moravskobudějovicku ozbrojený odboj proti totalitnímu režimu. Tvrdil, že osvobodil z internace pražského arcibiskupa Josefa Berana a hledá pro něj spolehlivého zpovědníka. Přestože s ním Jan Bula po několika setkáních odmítl spolupracovat, byl na konci dubna 1951 zatčen a uvězněn. V atmosféře tvrdého pronásledování církve byl obviněn ze spolupráce s Ladislavem Malým, který stál za tzv. babickými vraždami z července 1951. Přestože neměl s těmito tragickými událostmi nic společného a v době útoku byl již třetí měsíc ve vyšetřovací vazbě, stal se jednou z hlavních tváří vykonstruovaného procesu. Po brutálních výsleších a zmanipulovaném soudním řízení byl v listopadu 1951 odsouzen k trestu smrti. Popraven byl 20. května 1952 v jihlavské věznici ve věku nedožitých 32 let.

Den před smrtí směl napsat dopisy na rozloučenou svým blízkým. Po pádu komunistického režimu byl v roce 1990 soudně rehabilitován a v roce 2004 bylo zahájeno jeho beatifikační řízení.

Kdo byl Václav Drbola?

Václav Drbola se narodil ve Starovičkách u Hustopečí. Po absolvování gymnázia začal studovat teologii. Na kněze byl vysvěcen v Brně roku 1938 a následně působil ve Slavkově u Brna, v Čučicích, Bučovicích a od roku 1950 v Babicích. V Bučovicích se výrazně zapojil do veřejného dění v Orlu a Spolku katolických товарищů. V Babicích se staral o chod celé farnosti a začal s opravou varhan.

Také jeho kontaktoval Ladislav Malý, který tvrdil, že je zahraničním agentem, a žádal po něm, aby vyzpovídal arcibiskupa Josefa Berana. Byla to lež, s arcibiskupem se Václav Drbola nikdy nesetkal a v polovině června 1951 byl zatčen. Po vraždách v Babicích, ke kterým došlo dva týdny po jeho zatčení, byl Václav Drbola násilím nucen k doznání, že k nim Malého naváděl. Vykonstruovaný soudní proces se konal pouhých deset dní po vraždách. Václav Drbola byl odsouzen k trestu smrti a popraven 3. srpna 1951 v jihlavské věznici ve věku 38 let.

Soudně rehabilitován byl v letech 1990 až 1997. Jeho beatifikační proces byl v roce 2011 připojen k řízení Jana Buly.

VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBY

v České katolické misii sv. Cyrila a Metoděje

9415 Rochester Avenue, Brookfield, Illinois 60513

Půlnoční mše svatá

Na Štědrý večer ve středu 24. prosince 2025

9.00 pm SE ZPÍVAJÍ ČESKÉ KOLEDY

10.00 pm ČESKÁ PŮLNOČNÍ MŠE SVATÁ

O slavnosti Kristova narození

Ve čtvrtek 25. prosince 2025

10.30 am SLAVNOSTNÍ MŠE SVATÁ

Další bohoslužby

Pátek 26. prosince – sv. Štěpána 6.00 PM

Sobota 27. prosince – sv. Rodiny 6.30 PM

Neděle 28. prosince – sv. Rodiny 10.30 AM

Středa 31. prosince – sv. Silvestra 6.00 PM

Po mši svaté posezení v klubu misie

od 11.00 do 12.00 hod. večer NOČNÍ ADORACE

Čtvrtek 1. ledna 2026 – Matky Boží Panny Marie 10.30 AM

Sobota 3. ledna 2026 – Zjevení Páně – Tří králů 6.30 PM

Neděle 4. ledna 2026 – Zjevení Páně – Tří králů 10.30 AM

Sobota 10. ledna 2026 – Křtu Páně 6.30 PM

Neděle 11. ledna 2026 – Křtu Páně 10.30 AM

Po mši svaté „Tříkrálová zábava“ s cimbálovou muzikou v klubu misie

Příležitost ke svaté zpovědi vždy hodinu před mší svatou.

K svatému přijímání může přistoupit jen ten, kdo se očistil od hříchů.

Bližší informace podá: Fr. Libor Churý: (708) 533 – 1050 nebo Mons. Dušan Hladík: (708) 250 - 0608

Veselé Vánoce a Šťastný Nový Rok!

Česká Katolická Jednota

Fraternal Life Insurance
Since 1879

Insurance & Annuity Products

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127
(216) 341-0444 • www.czechccu.org

**Přejeme Vám veselé Vánoce
a šťastný celý rok 2026**

Advokátní kancelář H&P Laws s.r.o.
*Právní a realitní služby
na území České republiky*

JUDr. Jaroslav Horký
Sokolovská 6/85,
18600 Praha - Karlín

Tel. +420221719041,
Fax. +420221719059
Mob. +420602205400
jhorky@ak-hp.cz
www.ak-hp.cz

We wish a very Blessed Christmas and
Happy New Year to all our friends
Všem našim přátelům přejeme
milostiplné svátky Kristova narození
a šťastný nový rok 2026

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 W. Cermak Rd., Westchester, IL 60154
Direct Line: (773) 910 - 3400
Chapel: (708) 562 - 5900
e-mail: marikbaken@sbcglobal.net

**Požehnané prožití svátků vánočních
a radostný a úspěšný nový rok 2026
všem krajanům po celém světě**

preje a vyprošuje
od Pacifiku z Kanady
Čech jazykem a Moravan srdcem

Jan Novotný

*Požehnané Vianoce
a šťastný nový rok 2026*

Vám praje

Tatraship

Medzinárodná preprava

S našou neobmedzenou prepravnou kapacitou ponúkame všetky druhy námornej nákladnej dopravy a súvisiace služby.

- Zasielanie malých balíkov letecky a loďou.
- Objemné náklady, kontajnery na sťahovanie.
- Preprava motorových vozidiel a ďalšie služby.

Adresa

7250 W 90th Street
Bridgeview, IL 60455
Illinois, USA

Telefon: 708 576 8834

Email: info@tatraship.com

Viac informácií na: www.tatraship.com

**Veľa zdravia a šťastia
v novom roku Vám želá**

**NORTHWEST
DENTAL CENTER**

www.Dr.Simkovic.com
Northwest Dental Center
Doctor of Dental Surgery
Oleg M. Simkovic

Implant Surgery, General Dentistry,
& Oral Care

Mluvíme česky a slovensky
35 let praxe

740 Northwest Highway
Fox River Grove, IL 60021
Ph (847) 639-9300
Nwdental@att.net

Český dům pro poutníky v Římě

**Vás srdečně zve
v novém roce 2026
k návštěvě Věčného města
a k setkání se
Svatým otcem Lvem XIV.**

**Přejeme Vám i Vaším rodinám
radostné Vánoce a
u jeslíček Kristových
v bazilice Panny Marie sněžné
Vám vyprošujeme Boží pomoc
a požehnání pro celý příští rok.**

*P. Roman Czudek, předseda
P. Michal Krenželok, duchovní správce
a sestry SSJ Jana, Markéta a Lucie*

V opraveném poutním domě nabízíme ubytování a další služby pro jednotlivce a skupiny poutníků.

Dům se nachází 10 minut pěšky od Vatikánu, autobusové a vlakové spojení je po celém Římě.

Cena za osobu a noc se snídaní je od 40 €,

Via delle Fornaci, 200, 00165 Roma, Italia
Tel: + 39 06 636 256 nebo + 420 577 440 070
www.velehrad.it

Vděčná vzpomínka

7. prosince 2025 si připomeneme dvacáté páté výročí úmrtí našeho milého duchovního Otce

Rev. Maura Ladislava Poučka OSB

Narodil se 21. listopadu 1920
ve Velké Lečici u Příbrami v Čechách.

Vstoupil do benediktinského řádu, kde v arcidiocésii
sv. Vojtěcha a sv. Markéty v Praze - Břevnově
30. srpna 1941 složil řeholní sliby.

Teologii studoval na Karlově Univerzitě v Praze a od roku
1946 v Belgii, kde byl 1. srpna 1948 vysvěcen na kněze.
9 roků působil jako misionář a učitel katolických škol
v Belgickém Kongu v Africe.

Od roku 1965 působil v Chicagu v USA, kde se zapojil
nejprve do práce benediktinů v Lisle, posléze pracoval
především pro naše krajany ve farnosti sv. Prokopa v Chicagu
a nakonec ve farnosti Panny Marie Svatohorské v Ciceru.

Ve svém kněžském poslání byl vyhledáván
jako výborný zpovědník.

Spolu s Otcem Vojtěchem Vitem OSB se významnou
měrou podílel na vydávání krajanských novin Hlas národa
jako redaktor a korektor.

Na věčnost byl Pánem života a smrti povolán
po těžké nemoci 7. prosince 2000.
Odpocívá na klášterním hřbitově opatství sv. Prokopa v Lisle.

**Vzpomínkovou mši svatou budeme za něho
obětovat v kostele České misie v Brookfieldu
ve středu 10. prosince 2025 v 10.00 dopoledne.**

*Děkujeme všem, kdo si na něho
v modlitbě vzpomenou s námi.*

*Fr. Libor Churý
Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České misie v Chicagu*

Bolestná vzpomínka

*S bolestí v srdci vzpomínáme, že před patnácti roky
21. prosince odešel na věčnost náš
milovaný manžel, tatínek a přítel, pan*

MUDr. Jiří Podzamský

Narodil se 14. října 1923 v Kopanicích na Slovensku.
Lékařskou fakultu dokončil na Karlově Univerzitě v Praze.
Po roce 1948 odešel do exilu a v roce 1954 se dostal do USA. Byl
vedoucím lékařem v MacNeal Hospital v Berwynu, později
vykonával soukromou praxi. Byl člověkem šlechetného srdce,
pomáhal potřebným a nemajetně léčil zdarma.
Zemřel po těžké nemoci 21. prosince 2010 ve věku 87 let.
Odpocívá na hřbitově Woodlawn ve Forest Park, IL.

**Mši svatou za něho budeme obětovat
v sobotu 20. prosince 2025 v 6.30 večer
v kostele České misie v Brookfieldu**

*Děkujeme všem, kdo mu s námi věnují
chvilku tiché vzpomínky v modlitbě.*

*Jiřina Podzamská, manželka
Míra a Georgina Podzamský, dcery v USA
Yvonna Čárnecká, dcera s rodinou na Slovensku
a ostatní příbuzní v USA, na Slovensku a v České republice*

Vzpomínka na zemřelé

*V čase vánočním vzpomínáme na naše milé rodiče
a prarodiče, které Bůh povolal na věčnost*

Karla Tomečka

Narodil se 18. prosince 1927
Zemřel 16. prosince 2018

Boženu Tomečkovu

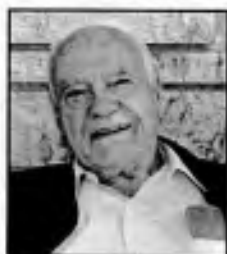
Narodila se 22. prosince 1931
Zemřela 27. prosince 2018

**Mši svatou za ně a zemřelou Alenu Rasochovu budeme
obětovat v neděli 21. prosince 2025 v 10.30 dopoledne
v kostele České misie v Brookfieldu**

*Děkujeme všem, kdo si na ně vzpomenete
v modlitbě spolu s námi.*

*Karel Tomeček, syn
Rudolf Rasocha, zeť
Monika a Simona, vnučky s rodinami
a ostatní příbuzní a přátelé*

Upřímná vzpomínka

*Letošního 26. prosince 2025 si připomeneme
sedmnácté výročí odchodu na věčnost našeho
milovaného tatínka a dědečka, pana*

Cyrila Příkazského

Narodil se 22. října 1917 v Lužicích u Hodonína. V době hospodářské krize se celá jejich rodina v roce 1933 vystěhovala do Argentiny. Zde se v roce 1949 oženil s Blankou, se kterou prožili 59 let šťastného manželského života. V Argentině se jim narodili synové Cyril, Josef a Václav. Cyril Příkazský se také angažoval v mnoha krajanských spolcích v Argentině a organizoval ochotnická divadla. Byl činný v Československém Orlu. Na pozvání Orlů v roce 1961 přesídlil se svou rodinou z Argentiny do Chicaga. Pracoval zde jako soustružník v továrně a narodila se jim zde dcera Marie a syn Ludvík. V roce 1975 byl zvolen za starostu Chicagské jednoty Orla župy Svatováclavské a tuto funkci vykonával až do své smrti. Mimo to byl aktivním členem mnoha krajanských organizací v Chicagu, angažoval se ve Sdružení československých exulantů, v Národním svazu českých katolíků, v Ústředně moravských spolcích a mnoha dalších organizacích. Dlouhá léta byl členem výboru pro organizaci Československého reprezentačního plesu, nacvičoval a režíroval česká ochotnická divadla, účinkoval v pěveckých sborech, pracoval ve fotbalovém klubu Sparta A.B.A. Chicago, organizoval mnohé zábavy, pikniky a jiné akce. Byl hluboce věřícím katolíkem, ve víře vedl celou svou rodinu, pravidelně navštěvoval naše české bohoslužby a naplno se angažoval v činnosti České misie v Chicagu. Na věčnost byl povolán na svátek sv. Štěpána 26. prosince 2008. Odpočívá na hřbitově Panny Marie Královny nebe v Hillside, IL.

Mši svatou za něho i jeho zesnulou manželku Blanku budeme obětovat v neděli 28. prosince 2025 v 10.30 dopoledne v kostele České misie v Brookfieldu.

*Děkujeme všem, kteří si na naše zemřelé
vzpomenou v modlitbě s námi*

rodina Příkazských

Vroucí vzpomínka

na naše milé rodiče a prarodiče

Františka a Marii Minaříkovy

František Minařík se narodil 11. října 1918 v Kelníkách na Moravě.

Marie Minaříková, rozená Světlinská, se narodila 13. prosince 1924 v Dolním Němčí. V roce 1943 spolu uzavřeli manželský sňatek. Po komunistickém puči v únoru 1948 odešli i s dcerou Mařenkou přes Rakousko a Západní Německo do USA, kam se dostali v roce 1952.

Žili nejprve v New Yorku později přesídlili do Chicaga, kde se jim narodila druhá dcera Anička.

Nejprve v Chicagu a později v Ciceru měli známé pekařství.

Obětavě po celý život pomáhali našim exulantům a všem potřebným lidem v jakékoli nouzi.

Aktivně pracovali v mnoha krajanských organizacích, především ve Sdružení československých exulantů v Chicagu, v Ústředně Moravských Spolků, v Československém Orlu v exilu a mnoha dalších. Byli též štědrými podporovateli katolické církve a českých farností v oblasti Chicaga.

František Minařík byl povolán na věčnost 26. března 1998

Marie Minaříková zemřela 7. ledna 2011

Oba jsou pochováni v mauzoleu

hřbitova Panny Marie Královny nebe v Hillside.

**Vzpomínkovou mši svatou
za Františka Minaříka a jeho manželku
Marii Minaříkovu
a její bratry Fr. Ludvíka Světlinského
a Josefa Světlinského
a rodiče Světlinských
budeme obětovat v neděli
19. dubna 2026 v 10.30 dopoledne
v kostele České misie v Brookfieldu**

*Děkujeme všem, kteří si na naše drahé zesnulé
vzpomenou v modlitbě spolu s námi.*

Marie Dolson, dcera

s manželem Richardem

Anna Minaříková - Vukson

s manželem Michaellem

Colin Kortanek, vnuk s manželkou Jessikou

Justin Kortanek, vnuk s manželkou Kathii

Sofia a Emma Kortanek, pravnoučata

Česká misie Vás zve na
TŘÍKRÁLOVÉ
ODPOLEDNE

v Klubu České misie
 9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

v neděli 11. ledna 2026
 od 12.00 v poledne oběd
 od 1.30 odpoledne program

Nejprve na závěr Vánoční doby
 zahraje koledy

skupina BORŮVKY

Dále k poslechu, zpěvu i tanci bude
 hrát populární melodie a lidové písně
místní cimbálová muzika
s cimbalistou Matějem Čípem

K obědu bude vepřo, knedlo, zelo,
 bude připraveno další občerstvení
 a domácí pečivo, točené plzeňské pivo
 a nápoje všeho druhu.

Vstupné dobrovolné

Informace podá: Fr. Libor Churý
 Mobil: (708) 533 – 1050

Srdečně zveme všechny členy na

VÝROČNÍ SCHŮZI
ČESKÉ MISIE

Schůze se bude konat
v neděli 18. ledna 2025
v 1:00 odpoledne

v klubu České misie
9415 Rochester Ave.
Brookfield, IL 60513

Bude podána zpráva o činnosti misie za rok 2025.
 Finanční zpráva o hospodaření misie za rok 2025.
 Bude hlasování o absolutoriu stávající Misijní rady.
 Bude předáno předsednictví misie novému knězi
Fr. Liboru Churému
 Uskuteční se volby nové Misijní rady pro rok 2026.
 Bude předložen plán činnosti na rok 2026.

Těšíme se na Vaši hojnou účast.

Mons. Dušan Hladík, prezident
a Rada České misie

Pokud v neděli před schůzí budete na mši svaté,
 zveme Vás ve 12:00 v poledne na společný oběd
 a po něm v 1:00 PM na schůzi

Prosíme členy misie, aby nám nahlásili
 změnu poštovní adresy a další změny.

Prosíme, aby se do naší misie zapsali
 noví členové, kteří nejsou dosud přihlášení.
 Povzbudte k tomu své přátele a známé
 českého nebo slovenského původu.

ADVENT – ČEKÁME PŘÍCHOD KRISTŮV

Co je advent?

Plamínek první svíčky na adventním věnci oznamuje začátek nového liturgického roku a jeho prvního období: čekání na Vánoce. Každou ze čtyř adventních nedělí se na věnci zapaluje o jednu svíčku navíc. Až se rozhoří všechny čtyři, bude blízko Štědrý večer! Latinské slovo „advent“ znamená příchod. Těšíme se z toho, že Ježíš přišel na svět. Písmo svaté dokládá čtvřerý Kristův příchod na svět: **1. když se narodil v Betlémě, 2. když k nám přichází do srdce při svatém přijímání, 3. když nás přijde pozvat při naší smrti, 4. když přijde na konci světa k poslednímu soudu.**

V každém kostele bývá adventní věnec. Lidé si ale rádi rozsvěcují podobný věnec i doma. Jak ubíhá čas do Vánoc, můžeme vidět i na adventním kalendáři. Lidé jich vymysleli celou spoustu. Třeba dům s okénky, která skrývají překvapení na každý adventní den. Kalendář i věnec mají jediný úkol: naučit nás dobře čekat, ne omrzele a s nudou, ale trpělivě a s radostí. Kdo se sám umí těšit, umí přinášet radost a pomoc i druhým lidem.

V adventu máme také víc myslet na Pána Boha. Častěji se modlíme a zpíváme krásné adventní písně, kterými se připravujeme na příchod Pána Ježíše o Vánocích. Můžeme se modlit společně doma u adventního věnce. Nejlepší je, když můžeme jít do kostela na mši svatou. Takovým mším v adventu se říká „Roráty.“ Je to proto, že tyto mše vždy začínají zpěvem: **Ejhle, Hospodin přijde a všichni svatí jeho s ním a bude v onen den světlo velké. Aleluja!** Potom se zpívá žalm: **Rosu dejte nebesa z hůry a oblakové dštěte spravedlivého. Otevři se země a vydej Spasitele.** Latinsky to zní: **Rorate coeli de super...** (Podle prvního slova se mším říká Roráty.)

Neposkvrněné početí Panny Marie

8. prosince je slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie. Ta nám připomíná, že Matka Pána Ježíše, Matka Boží byla uchráněna dědičné viny. Po Adamovi a Evě přicházejí na svět všichni lidé bez Boží milosti, bez milosti posvěcující. Tomu také říkáme dědičný hřích. Ten má opravdu každý člověk od začátku svého života. Může nám být odpuštěn jenom křtem svatým a žádným jiným způsobem. Je to proto, že za všechny hříchy se obětoval Pán Ježíš na kříži a pro tuto oběť Bůh lidem hříchy odpouští. Říkáme také, že nás Pán Ježíš smrtí na kříži vykoupil.

Panna Maria byla pro zásluhy svého a Božího Syna uchráněna od dědičného hříchu. Říkáme, že ji Pán Ježíš **předvykoupil**. Narodila se tedy v milosti posvěcující, ve stavu osobní svatosti, a tak byla Bohu milá a Duchem Svatým připravená k úkolu stát se později Matkou Vykupitele, Božího Syna. Ona se také v životě nedopustila žádného osobního hříchu. Proto ji při zvěstování narození Božího Syna mohl archanděl Gabriel nazvat: **MILOSTIPLNÁ.** Zdravas Maria, milostiplná, ... (evangelium sv. Lukáše 1, 28)

Dědičný hřích se na každého člověka přenáší v době jeho početí, když manželé – muž a žena ve spojení lásky předávají život novému dítěti. Když rodiče Panny Marie sv. Jáchym a sv. Anna počali život své dcery, tak na Marii dědičný hřích nepřešel a byla obdařena Boží milostí, též říkáme milostí posvěcující. Od tohoto dne – 8. prosince, kdy byl počat život Panny Marie, se tak jako jiné děti, své matce narodil za 9 měsíců. Proto 8. září slavíme narození Panny Marie. Ona je novou Evou, která rozdrtí hlavu pekelného hada – ďábla, který první Evu svedl ke hříchu.

VÁNOCE – DOBA NAROZENÍ PÁNĚ

Štědrý večer - vigilie Kristova narození

Vánoce jsou veliké svátky. Začínají 25. prosince slavností Narození Páně. Po staru se tomuto dni říká Boží hod vánoční. (Dříve se lidé v adventu postili, o Vánocích se již slavilo a hodovalo, byla hojnost jídla.) Vánoční doba pokračuje 1. ledna slavností Matky Boží Panny Marie. Neděle mezi tím je svátek Svaté rodiny. Po dnu Narození Páně se 26. prosince slaví svátek sv. Štěpána, jáhna a prvního mučedníka. 6. ledna je slavnost Zjevení Páně, lidově tomuto svátku říkáme svatých Tří králů. Vánoční doba trvá skoro tři týdny - do svátku Křtu Páně, který je v neděli po 6. lednu.

První sváteční chvílí Vánočních svátků je **Štědrý večer, 24. prosince**. Ke křesťanským slavnostem totiž vždycky patří už předchozí večer, který nazýváme vigilie. Den před hlavní slavností také býval v dřívějších dobách dnem přísného postu (podobně jako před Velikonocemi je Velký pátek). Lidé se postili od masa (proto se jedly na Štědrý večer ryby) a také si odříkali i množství jídla. Z toho pak vznikaly i lidové povídky, hlavně pro děti, že když nebudou celý den nic jíst, tak večer uvidí zlaté prasátko. Většinou to ale nikdo nevydržel, a tak zlaté prasátko neviděl. Ve skutečnosti jde o něco víc. Máme uvidět veliké světlo, které zazáří nad námi – Slunce spravedlnosti, Ježíše Krista, Božího Syna, který přichází na svět, aby ho spasil a vykoupil. Lidé na něho čekali dlouhé tisíce let. Jeho příchod předpovídali proroci. Je to velký Boží dar lidem. Sám Bůh se stal člověkem, aby lidi vykoupil.

Tak jako Bůh obdaroval z lásky svět svým Synem, tak si i lidé dávají různé dárky pod vánoční stromček. Ten nám připomíná strom života v ráji. Tam Adam a Eva zhřešili a nebe se zavřelo. Pán Ježíš jednou lidem nebe otevře a umožní přístup ke stromu života navěky.

Slavnost Narození Páně

Slavnost Narození Páně je 25. prosince. Ten den si připomínáme narození Ježíše Krista, Božího Syna, v Betlémě ve chlévě. Po hříchu prvních lidí čekali lidé dlouho na Vykupitele. Jeho příchod předpovídali proroci. Předpověděli o něm, že spasí všechny národy. Bude potomkem Abrahámovým, z knene Judova, z rodu krále Davida. Bude to Boží Syn - sám Bůh přijde a spasí vás. Narodí se z Panny - Izaiáš předpověděl: „Hle, panna počne a porodí syna a dá mu jméno Emmanuel, to znamená **BŮH s námi**.” Předpověděli, že se narodí v Betlémě, že bude konat divy a učit lidi o Bohu, že bude trpět a bude zabit, ale nakonec vstane z mrtvých a otevře všem bránu do života věčného.

Prorocství se splnila, když byla vybrána za Matku Vykupitele Panna Maria. Ta počala Syna z Ducha svatého. Jeho Otcem je sám Všemohoucí Bůh, Nebeský Otec a stvořitel světa. To dítě je nám dobře známý Ježíš Kristus. Svatý Josef od Boha přijal úkol Marii i dítě chránit. Když tenkrát žili v Nazaretě, vydal císař Augustus nařízení, aby se provedlo sčítání lidí, a každý se musel jít zapsat do města, odkud pocházela jeho rodina. Tak šli Josef a Maria do města krále Davida do Betléma. Tam nenašli v žádném domě nocleh. Přespali nakonec v jeskyni za městem, která sloužila jako chlév pro domácí zvířata. Tam se v noci Ježíš narodil. Andělé chválili Boha a zpívali: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle!“ Na památku Kristova narození se slaví **Půlnoční mše svatá**. Brzy ráno druhá tzv. **Jitřní mše svatá** nebo též pastýřská, protože brzy ke Svaté rodině přišli pastýři a přinesli jim své dary. Ten den každý kněz může sloužit ještě třetí mši svatou, zvanou někdy **Královská mše svatá**, ke cti Krále králů, který sestoupil na zem, Božího Slova, které se stalo tělem a přebývalo mezi námi. (Jan 1, 14)

Svatý Štěpán, jáhen a mučedník 26. prosince

Štěpán, plný milosti a síly, dělal mezi lidem velké divy a znamení. Ale tu zasáhli někteří z tak zvané synagogy propuštěnců s lidmi z Kyrény, Alexandrie, Kilíkíe a Asie a začali se přit se Štěpánem. Nemohli však obstát před jeho moudrostí a Duchem, který z něho mluvil. Navedli tedy některé lidi, aby vypovídali: „Slyšeli jsme ho, jak mluví rouhavé řeči proti Mojžíšovi a proti Bohu.“ Tím rozbouřili lid, starší a učitele Zákona. Ti ho pak přepadli a násilím ho přivedli do velerady.

On promluvil: „Vy tvrdošíjní s neobřezaným srdcem a neobřezanými ušima! Vy vždycky odporujete Duchu svatému – jak vaši otcové, tak i vy. Koho z proroků nepronásledovali vaši otcové? Zabijeli ty, kteří předpovídali příchod Spravedlivého. A vy jste ho teď skutečně zradili a zavraždili! Zákon od andělů vyhlášený jste sice přijali, ale nezachovali jste ho.“

Když to slyšeli, velmi se rozzuřili a skřípali zuby proti němu. On však, plný Ducha svatého, pohleděl k nebi a spatřil Boží slávu a Ježíše, jak stojí po Boží pravici. A zvolal: „Vidím nebesa otevřená a Syna člověka, jak stojí po Boží pravici.“ Oni se však dali do velkého křiku, zacpávali si uši a všichni se na něho zuřivě vrhli. Pak ho vyhnali ven za město a začali ho kamenovat. Svědkové si přitom složili svrchní šat k nohám jednoho mladého muže – jmenoval se Šavel. Tak Štěpána kamenovali. A on se modlil: „Pane Ježíši, přijmi mého ducha!“ Klesl pak na kolena a hlasitě zvolal: „Pane, nepřičítej jim tento hřích.“ A po těchto slovech skončil. (Skutky apoštolů kapitola 7.)

Svatý Jan, apoštol a evangelista 27. prosince

Svatý apoštol Jan byl bratr svatého apoštola Jakuba a byli syny Zebedea. Původně byl rybářem na Genezaretském jezeře. Nejprve byl učedníkem Jana Křtitele a později jedním z dvanácti apoštolů Pána Ježíše. Je někdy nazýván „miláček Páně,“ protože v evangeliu je nazýván učedník, „kterého Ježíš miloval.“ (Jan 13,23) Spolu s Petrem a se svým bratrem Jakubem byl svědkem mimořádných událostí z Ježíšova života: vzkříšení dcery Jairovy, Ježíšova proměnění na hoře Tábor a jeho úzkosti v Getsemanské zahradě, kde se Ježíš potil krví. (Mk 5,37; 9,2; 14,23) Jediný z apoštolů stál pod křížem na Kalvárii a umírající Ježíš Kristus mu svěřil svou matku Pannu Marii do ochrany (Jan 19,26-27).

Po Ježíšově nanebevstoupení a seslání Ducha Svatého se přestěhoval s Ježíšovou matkou, Pannou Marií do Efesu. Za císaře Domiciána byl zatčen a měl být umučen tak, že ho hodili do kotle s vařícím olejem. Protože se mu nic nestalo byl poslán do vyhnanství na ostrov Patmos, kde měl Boží zjevení, které popsal v Apokalypse, poslední knize Nového zákona. Napsal také tři listy a čtvrté evangelium. Zemřel v Efesu ve vysokém věku kolem roku 100. Jako jediný z apoštolů zemřel přirozenou smrtí.

Podle jedné legendy se po smrti císaře Domiciána mohl Jan vrátit z vyhnanství do Efesu. Tam ho velekněz pohanického chrámu bohyně Diany, nechal vypít kalich vína s jodem. Jan udělal nad kalichem znamení kříže a víno vypil. Všichni, kdo věděli o jedu, čekali že Jan zemře, ale Janovi se nic nestalo. Proto se o jeho svátku, zvláště ve vinařských oblastech, světí víno. To se pak podává se slovy: „Pij lásku svatého Jana.“

Slavnost Matky Boží Panny Marie

Matka Boží Panna Maria je z lidí nejvýznamnější osobou v dějinách spásy. Porodila světu Božího Syna Ježíše Krista. Proto i o Vánocích jí věnujeme velkou pozornost. V neděli po slavnosti Narození Páně je **svátek Svaté rodiny** – Ježíše, Marie a Josefa. Jejich krásný, hamonický manželský a rodinný život je příkladem pro naše křesťanské rodiny, jak mají žít a mít se rádi. Jak mají vychovávat své děti a zase jak mají děti rodiče poslouchat. Jak máme v rodině cítit Pána Boha a konat své každodenní práce a povinnosti.

Slavnost Matky Boží Panny Marie je 1. ledna. To začíná nový občanský nebo civilní rok. Křesťané počítají svůj letopočet od narození Páně, říká se Léta Páně (zkratka L.P.) nebo latinsky Anno Domini (zkratka A.D.), už to bude nyní 2026 let od narození Krista. Nový rok je osmý den po Ježíšově narození. To se konala podle starých židovských náboženských předpisů obřízka narozeného chlapce a dostával jméno. **Jméno Božího Syna je Ježíš Kristus.** – **Ježíš** znamená Bůh pomáhá (přesně Jahve pomáhá), nebo Bůh je spása, též se toto jméno vykládá jako Vykupitel nebo Spasitel. **Kristus** znamená Pomazaný (viditelně byl pomazán později Duchem Svatým při křtu v Jordánu), též se toto jméno vykládá jako Mesiáš.

Že se Panna Maria stala **Matkou Boží** je její největší výsada a dar od Pána Boha a její nejlepší titul. Řecky je to Theotokos, česky **Bohorodička**. – Z tohoto daru pak vyplývají další dary a výsady, které jí Bůh udělil: Byla **Neposkvrněná** – počatá bez poskvrny dědičného hříchu. Byla **Ustavičná Panna** počala dítě z Ducha Svatého – před porodem, při porodu a po porodu nebylo porušeno její panenství, tedy tělesná čistota, neporušenost. Byla **Nanebevzatá** – po dokončení svého pozemského života byla s tělem a duší vzata do nebeské slávy.

Slavnost Zjevení Páně

Slavnost Zjevení Páně je 6. ledna. – Připomíná nám událost, z 2.kapitoly Matoušova evangelia. Mudrci od východu vedeni hvězdou přicházejí do Jeruzaléma hledat nově narozeného krále. Nevíme přesně, kolik jich bylo a odkud byli. Tradice mluví o **Třech kráľích**, kteří zastupovali tehdejší svět – Evropu, Asii a Afriku. Byli to vládci, králové, či knížata, kteří tehdy často vykonávali i úřady nejvyšších kněží. Tehdy se věřilo, že osudy světa i lidí určuje postavení hvězd na obloze. Podle Písma se při Ježíšově narození ukázala „hvězda na východě“ – astronomové vypočetli, že třikrát v tom roce došlo k úplné konjunkci, tedy optickému splynutí dvou planet Jupitera a Saturna. To se vždy odehrálo brzy před východem Slunce v souhvězdí Ryb. Výklad byl jasný – Jupiter je hvězda královská, Saturn je hvězda Židů, Ryby počátek nové éry. Mudrci usoudili: Musel se narodit nový židovský král, který změní dějiny světa. A šli ho hledat.

V paláci krále Heroda v Jeruzalémě o ničem nevěděli. Znalci starých proroctví poradili, že očekávaný Král a Mesiáš se má narodit v Betlémě. Tam mudrci dítě našli. **Poklonili se Ježíši Kristu a obětovali mu své dary** – **zlato** jako králi, **kadidlo**, jako knězi, **myrhu** jako člověku k jeho pohřbu. Na pokyn od anděla se k Herodovi už nevrátili. Ten se rozzuřil a chtěl dítě Ježíše zabít. Vojáci měli v Betlémě pobít všechny chlapce až do věku dvou let. Svatý Josef varovaný ve snu andělem utekl s Marií a Ježíšem do Egypta. My v kostele na tento svátek **světíme vodu, kadidlo a křidu a zlaté a stříbrné předměty**. Kněz nebo sami lidé si pak domy pokropí svěcenou vodou a vykourí kadidlem. Na dveře si křidou napíší **K + M + B + 2026**. (To je latinsky Kristus + Mantionem + Benedicat + 2026 = Kristus + příbytek + ať požehná). Lidový výklad písmen jsou jména Tří králů: Kašpar, Melichar a Baltazar. Nejdůležitější jsou však tři křížky – požehnání ve jménu Otce + i Syna + i Ducha svatého + a letopočet od narození Ježíše Krista.

Svátek Křtu Páně

Svátek Křtu Páně slavíme na konci Vánoční doby. Připomíná nám událost, kdy byl Pán Ježíš pokřtěn v řece Jordánu od Jana Křtitele.

Jan Křtitel žil na břehu řeky Jordánu, vybízel lidi k obrácení a polepšení života a křtil. Jednou šel kolem Pán Ježíš a zamířil k Janovi, aby se od něho nechal také pokřtít. Jan ale věděl, že Pán Ježíš je Syn Boží a tak se bránil: „Ty bys měl pokřtít mě a ne já tebe.“ Pán Ježíš mu na to ale řekl: „Bůh chce, abys mě pokřtil.“ Jan poslechl, sestoupil s Ježíšem do Jordánu a pokřtil ho.

Když Pán Ježíš vystoupil z vody ven, objevila se holubice. Byl to Duch Svatý, který sestoupil na Pána Ježíše. Přitom se z nebe ozval Boží hlas: „To je můj milovaný Syn.“ (Mat 3, 13-17)

Křest Janův byl předobrazem svátosti křtu. Jan kázal lidem, aby zanechali hříchů, přestali jednat špatně a polepšili se. Když hříchů litovali a slibili, že se polepší, uděloval jim křest – obmyval je vodou v řece Jordánu. Bylo to na znamení jejich obrácení k dobrému. Na základě upřímné lítosti tak byly lidem odpuštěny jejich osobní hříchy. Jan sám říkal: „Já vás křtím vodou, po mně přijde ten, který vás bude křtít Duchem svatým.“ Pán Ježíš křest nepotřeboval. On neměl žádný hřích. Nechal se pokřtít, aby se tak dosvědčilo jeho Božství. Nebeský Otec o něm řekl, že je to jeho, tedy Boží Syn. Také se mělo ukázat, že Ježíš je **KRISTUS**, to znamená, že je **POMAZANÝ DUCHEM SVATÝM**. Ten na něho sestoupil v podobě holubice.

Teprve po zmrtvýchvstání Pán Ježíš ustanovil **svátost křtu**. Řekl učedníkům: „Jděte do celého světa a učte všechny národy a křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.“ (Mat 28, 19-20) Ve svátosti křtu je člověk obmyt vodou se slovy: „Já tě křtím ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.“ Teprve tato svátost odpouští lidem dědičný hřích a dospělým i hříchy osobní, které do té doby udělali. Svátost křtu nám uděluje milost posvěcující, stáváme se dětmi Božími a bratry a sestrami Pána Ježíše a členy církve.

Svátek Uvedení Páně do chrámu Hromnice

Svátek Uvedení Páně do chrámu slavíme 40 dní po Vánocích a připomíná událost, kdy Maria a Josef přinesli malého Ježíše 40 dní po jeho narození do chrámu v Jeruzalémě, aby ho obětovali Bohu. Lidově se tento svátek nazývá „**Hromnice**.“

Když Maria a Josef přinesli malého Ježíše do chrámu, potkali zbožného starce Simeona, který malého Ježíška vzal do náručí. A řekl, že Ježíš je Světlem pro všechny národy. To mohl říci jen někdo, kdo měl prorockého ducha a viděl věci docela jinak, než jak je bylo možné lidsky vnímat. Celé vyprávění najdete v Bibli v Lukášově evangeliu, (Lk 2,22-40). V katolické církvi se tento svátek nazývá „Uvedení Páně do chrámu“, dříve se také nazýval „Obětování Páně.“ V modlitbě svatého růžence se tato událost připomíná ve 4. desátku radostného růžence v tajemství: „kterého jsi, Panno, v chrámě obětovala...“

Svíčky hromničky

Lidově se tomuto svátku říkalo Hromnice. Bylo to odvozeno od slova hromničky, což jsou svíčky, které se v tento den žehnají v kostele. Hromničky si lidé dříve zapalovali při modlitbě - zvláště v různých těžkých chvílích, kdy prosili Boha o ochranu. A protože dříve byla bouřka také velmi nebezpečná, zapalovali si lidé tyto svíčky i při bouřkách (a „hromech“) - odtud název vznikl název „hromničky.“

Na Hromnice o hodinu více

„Na Hromnice o hodinu více“ říká staré přísloví. Dříve tímto dnem končila doba vánoční, a proto ještě i dnes bývá do tohoto svátku v kostele vystavený betlém. Po zimním slunovratu se už viditelně prodlužuje den. Když ráno vstáváme, je již dříve světlo. Tak poznáváme, že se blíží jaro.

Podle <https://deti.vira.cz> a dalších pramenů

Mamka

Od čtrnáctého prosince jsme s mamkou nikde nebyli. Sedíme doma. Já mám zafačovaný palec u nohy, a když vyprávím návštěvám, že to bolí jako čert, mamka se křížuje a hrozí mi vztyčeným ukazováčkem. Sám si obvaz měním, mamku k tomu nepustím, vždyť se chudinka ani neohne. Bez tak řeší víc, než by měla, co je zapotřebí s mou nohou dělat. Kulhám po bytě jako padlý bojovník a směju se: „Ale mamko, no tak. Tak hrozné to není. Nepřeháněj, mamko.“ Včera, když u nás byly na návštěvě děti, tak se z něčeho nic rozčílila a spustila, že mě musí náš Jiří zavést do lázni. Jiří se tvářil, vnuci pošťuchovali a mamku jsme museli přesvědčit, že tak zle zase není. Až bude, pojedeme do lázni spolu.

Mamka je den ode dne slabší. Nedávno upadla a měl jsem co dělat, abych ji zvednul, a to je jako tintítko. Ted' sedí proti mně a usmívá se. Svě nádherné hnědé oči upírá na ubrus před sebou, šedivé vlasy maličko rozčuchané. Na krajkovém límečku u oblíbené halenky má skvrnku od melty, co jsem jí včera ráno uvařil, ale to jí nepovím, hned by se utíkala převlékat, musela by vyprat ten fliček. Je to ta nejkrásnější žena, kterou jsem kdy potkal. Sedí, lokty způsobně položené na stole jako školáček. Uždibuje vánočku a pomaloučku zvedá hrníček s kávou. A hned jej pokládá. „Mamko, pij!“ Tvářím se, že se zlobím, ale jen trošičku. Musím být přísný. Kdybych na ni nedohlídnul, ani by si nevšimnula, že má před sebou pít a jíst. To je celá mamka. Každý pohyb ji vyčerpává. Přesto je neposedná a pořád by někam...

„Kam jdeš, mamko?“ Zvedá se od stolu, šourá se k lince. „Dám ti limonádu, jestli máš žízeň, jen si sedni, sedni si, mamko.“

Podívala se na mne široce otevřenýma očima. Život s ní byl a pořád je jako pohádka. Máme spolu tři syny a pět vnoučat. Kluci jsou už z domu, ale starají se o nás, kdyby se někdo podíval do naší ledničky, jsou v ní zásoby jak před obléháním města. Na několik měsíců. Pavel s Jiřím k nám chodí pravidelně každou neděli, střídají se. Dřív chodil i Jarek, ale teď...

„Taťko. Taťko. Já musím pořád myslet na to všechno, co bude dál, co děti. Jak to všechno zvládnou, neumím si to představit.“

„Zvládnou to, uvidíš, bude to zase dobré,“ chlácholím ji. „Pojď, půjdeme se podívat na orchideje.“ Snažil jsem se odvést její myšlenky od starostí, které nikam nevedou.

„Tak dobře, dobře, taťko“. Beru svoji Marii za loket a vedu ji do pokoje, kde netopíme. Máme tu vystavené všechny květiny včetně orchidejí, sváteční oblečení, staré obrazy, porcelán.

„Není tu chladno, taťko?“

„To proto, že nejsi dost oblečená, mamko. Počkej, opři se tady a já ti přinesu svetr.“

Trošku jsem spěchal, aby třeba nezakolísala, ale taky nemůžu skákat jako junák, to se rozumí.

Mamka stála a kochala se pohledem. Ze všech nejraději má bílou orchidej, která, jak říká, vypadá jako nevěsta.

Vzpomínáme, jak jsme si před více než šedesáti lety slíbili v kostele lásku, úctu a věrnost a nikdy jsme svůj slib neporušili. Někdy ten slib na přání mamky musím opakovat, když třeba přijdou vnučky a diví se, že jsme se tenkrát v kostele nelíbali a dokonce jsme si vykali. Inu, jiná doba. Jsme staří, je pro nás těžké přijmout, že je dnes všechno tak rychlé. Rychlá doba, rychlé svatby, rychlé rozvody, nějak všichni padá, rád bych věděl, jestli tuší kam.

Proto nás tak sebral náš prostřední syn Jarek. Měl hodnou ženu Barušku, mají dvě děti, Davida a Simonku. Říkávali jsme jí Baruška-Leduška, byla to taková rodinná legrace, protože „ujížděla“ na ledových kaštanecích. Vždycky u nás tuhle dobrotu dostala. Když jsem šel nakoupit, mamka nikdy neopomenula připsat na seznam *led-ka*, pokud měli Jarek s Baruškou přijít na oběd nebo na odpolední kafičko.

Není to dávno, co se Jarek zakoukal do cizí ženy, má prý hotel nebo penzion a je bohatá. Co na to má člověk říct? Jen se dívá, oči plné slz a ruce prázdné. Jarek den ze dne odešel od rodiny, najednou byl pryč. Co jsme se do něj namluvili, jednou jsem mu dokonce vrazil pár facek. Nepomohlo nic. Přišli jsme o syna, Barušku i o vnoučata. Stydíme se oba, já i mamka. Za něj, za všechno. Ale dělat nemůžeme vůbec, vůbec nic.

Mamka dlouho plakala: „Josefe. Co jen si počnou bez táty?“ Nemohl jsem ji utěšit. Kolem nás je tolik zla. Nebezpečí. Atentátů. Ale když dovolíme, aby náš strach byl větší než láska, o čem bude život? Povídal jsem to mamce pořád dokola, sám jsem tomu potřeboval věřit.

Nic na světě není jednoduché a sami jsme to s mamkou mnohokrát poznali. Mamka pochází z malé vesnice, ale když se vdala a přestěhovala do města, nenechali jí příbuzní v rodišti ani místo na motyčku, aby si ji tam mohla schovat, když půjde okopávat hrob svých rodičů. To je zlé. Jezdili jsme mnoho let autobusem na místa, kde běhala jako děvčátko, se vším náradím v igelitové tašce, postarali se o hrob a pak zase se vším zpátky, bez toho, aniž bychom měli důvod navštívit kohokoliv, kdo nás z rodiny pozval. Zdravili nás jen známí a vrstevníci, kteří znali mamku ze školy nebo z kostela. Její rodina se tvářila, jako kdyby mamka mezi ně nepatřila, jako kdyby byla cizí. Když jsme to povíдали Barušce, a mamka jí to říkala často, vždycky ji pohládila po paži a řekla: „Přijďte k nám“.

Chovala se k nám jako dcera hned, jak jsme ji poznali. Od té doby, co je Jarek opustil, jsme u nich nebyli, je nám hanba. A od čtrnáctého prosince sedíme jen doma. Starý člověk je jak hromada, která se přesunuje těžko. Dobře vím, že Baruška nám nic nezazlívá a nám oběma moc chybí, jenže; taková havárka je pro staré rodiče pohroma, která se neobejde bez pláče. Nevím, jestli by jí to prospělo. A dětem už vůbec ne. Když můžou, přijdou sem s Jiřím nebo Pavlem a jejich rodinami, jen Baruška k nám už nechodí. Nejstarší Pavel mi říká, že to chce čas. Zvykneme si na to všichni a až

přeboli nejhorší, Baruška si k nám znovu najde cestu. Pavel tvrdí, že nás chce Baruška šetřit, vždyť nás zná a ví, jak musíme vším trpět. Jiří nám od ní vždycky vyřizuje pozdravy. Možná si Baruška myslí, že sem chodí Jarek s tou novou paní, ale to on nikdy neudělá. Dobře ví, že bych jej dovnitř s jinou nevpustil.

Sem tam nám Jarek napíše zprávu, ale často se stává, že ji mamce ani nečtu, nechci ji jítřit. Modlím se jen za to, aby přišel k rozumu a aby to netrvalo dlouho. Jen jestli jej Baruška přijme? Může jej vůbec přijmout?

Mamka se o mne opírá a já cítím, jak je křehká. Její paže, kterou se do mne zavěsila, je tenoučká, mamka se chvěje jako podzimní list. Postáli jsme, pochodili chodbou, prohlídli kalendář s fotografiemi našich dětí, který visí před dveřmi do kuchyně. Už jsme u stolu. Tady, pod hodinami, v čele stolu, je už šedesát pět let moje místo a proti mně sedí Marie, moje žena.

„Taťko. Viš, myslím, že bys měl s tím svým palcem ještě jednou za tím doktorem zajít. Mohl bys jít ven, copak to jde, takhle tady sedět?“

„Půjdeme spolu, mamko. Za chvíli se rozjaří a pak si vyjdeme. Napij se, zapnu televizi a něco nám uchystám k obědu.“

„No, no. Zase televizi. Člověk by z toho mohl taky přijít o rozum, taťko,“ brblá, ale zvedá se od stolu a nechá se odvést do ložnice. Tady je příjemné teploučko a veliká barevná televize, kluci nám ji koupili před třemi roky k Vánocům. Zapínám mamce přírodopisný film, a než se pustím do oběda, ještě zkouknu, jak se mají medvědi v Kanadě. To jsou moc pěkné pořady, pravda.

Mamka usedá, dám jí na kolena deku, dveře do kuchyně nechávám otevřené. Máme ještě zbytek kuřete, a tak jen ohřeju těstoviny.

Z vedlejší místnosti slyším konejšivý hlas moderátora, a tak na mamku volám, jak se jí film líbí. „No ano, taťko, pěkné je to...“

Vytahuju pánvičku, naliji do ní trochu oleje, cibulku mám předchystanou. Zpěním ji a přidám maso. Jak se začalo škvířit, šel jsem přivřít dveře, aby výpary z jídla...

„Mamko! Mamko! Co je s tebou! Mamko! Prober se!“ Mamka má zvrácenou hlavu v křesle a neodpovídá. Třesou se mi nohy, kde je telefon? Rychle volám sanitku, pletu čísla, napotřetí jsem se trefil, kde to jen... Rychle, rychle! Utíkám zpátky: „Mamko! Mamko! Maruško moje! Vydrž, už jedou!“ Zapomínám na varování telefonistky a přikládám mamce sklenici s vodou ke rtům, které jsou náhle fialové. „Mamko! Nenechávej mne tady!“

Neskutečně dlouho trvalo, než se ozval zvonek. Plakal jsem u své Marie, zapřísahal ji, ale neodpovídala.

Když přijela záchranka, vhrnuli se dovnitř tři muži v červených vestách. Hadičky, injekce, tašku, sbalit mamce župan, ponožky, rychle, rychle, ještě mýdlo. „Nemusíte spěchat, co bude chybět, manželce donesete,“ chlácholí mě mladší z mužů a soucitně mě bere za loket. „Pojďte, posadte se.“ „Mám jet taky?“ ptám se poplašeně. „Připravím se, budu hotový hned!“

„Myslím, že teď byste v nemocnici nebyl nic platný. Tady vám napíšu číslo oddělení, zítra zavolejte. Nebojte se.“

Ve dveřích se ještě otočil, mamku už odnášeli do sanitky. „Jste v pořádku? Nepotřebujete něco?“ Pohledem sjel k mé ovázané noze. „Co máte s nohou? Jste zraněný? Nepotřebujete ošetřit?“

„Ne. Kdepak. To nic není. To mám kvůli mamce.“

„Kvůli mamce?“ Vzhlednul od papíru, které kvapně vypisuje, a schoval si propisku do náprsní kapsy. „Kvůli vaší manželce? Tomu nerozumím. Rozhodně si s tím zajděte na středisko. A zítra zavolejte, na shledanou.“

Odchází. Slyším, jak se zabouchly za mamkou, která na lehátku v sanitce odjíždí, dveře.

Vracím se pomalu zpátky. Pomaličku, jak to jde, stoupám do schodů, otevírám dveře a sedám ke stolu. Místo proti mně je prázdné.

Umyju skleničky, utřu stůl. Ještě zalit orchideje. Cestou zpátky z pokoje jsem u dveří zahlédl malou krabičku. Kde se tu vzala? Aha, ukázala se pod županem, který jsem odtud bral a dával mamce sebou do nemocnice, byla pěkně schovaná. Otevírám a vidím několik čokolád ledových kaštanů a mamčiným roztřeseným písmem psaný lístek „Barušce, až přijde“.

Sundávám si unaveně obvaz ze zdravé nohy a protahuju si všechny prsty. Než se mamka vrátí, budu muset znovu palec ovázat, aby si nevyčítala, že nikam nechodím. Nechtěl jsem, aby měla svědomí z toho, že tu trčím jen pro její slabost, to by nepřenesla přes srdce, já ji znám.

Krátce jsem zavolal dětem. Ano, mamka bude v pořádku. Nadiktoval jsem jim číslo oddělení, řekl jim kam a kdy volat. Nemusí mít strach, já jsem taky v pořádku. Ne, nic nepotřebuju. Ano, v neděli můžou přijít.

Lehl jsem si na ustlanou postel a udiveně se rozhlížel kolem. Jak zvláště a jinak vypadá strop, skříň, televize, květináč i obraz, když tu chybí mamka.

Druhý den ráno jsem si obul boty, ve kterých jsem už skoro zapomněl chodit, do tašky dal ledové kaštiny a vydal se k Barušce. Než půjdu do nemocnice, Baruška si pochutná a já o tom budu svojí ženě vyprávět. Když mamka zjistí, že je krabice od čokolády prázdná, bude spěchat domů.

Z knihy: Rub a líc života

Redakci zaslala autorka: Ludmila Hénková, Brno

MAMINKÁM

Držte při sobě!

V každé chvíli, při každém setkání, dávej dětem najevo, že je máš ráda a že na ně myslíš. Stačí drobnost. Věc, o které víš, že ji mají rády, třeba smažený sýr s hranolkami, který jim objednáš. Nebo větrník, po němž se mohly v dětství utlouct. Pečená rýže, kterou se ládují jako bezedné. Už je myslet na sebe navzájem. Dodržuj svátky, narozeniny, výročí, oslavy všeho druhu. Neustávej v této snaze, vyplatí se.

Příběh

Padesátiny mi děti připravily velkolepé. Můj úkol byl ráno se pěkně obléknout a na nic nemyslet. Nabraly mě do auta společně s několika dalšími přáteli, jejichž vozy se během cesty přidávaly k nám a vezly až do Staré Boleslavi na Svatováclavské slavnosti. Jak by ne, jsem Ludmila a na svatého Václava, 28. září, jsem se narodila! Celý čas se o mě mé děti staraly; také všichni přátelé, kteří tuto taškařici podpořili, mi celý den věnovali společnost, pozornost a náklonnost.

Byla to pro mě nejhezčí oslava především pro čas, který jsem dostala a nikdy na ni nezapomenu.

Patří v mé pokladnici života ke skvostům.

Popřej jim šťastný let a vyčisti nebe nad jejich hlavou!

Jakmile ti dítě oznámí, že odejde z domova žít na vlastní pěst, poblahopřej si. Dobře jste jej vychovali. To, že odchází o své vlastní vůli a v dobrém, je nejlepší vysvědčení rodičů.

Usměj se. Udělej mu křížek na čelo, zamávej z okna a poříd' prostornou lednici s velkým mrazicím boxem. Vypracuj seznam, nakup zásoby trvanlivých

potravin. Co nevidět děti zazvoní u tvých dveří a budou mít hlad, zájem o to, jak se pere na třicet stupňů a kolik stojí toaletní papír. Nakrm je, vše jim řekni a vytrvej. Nečekej oplácení; na to nemá tvé dítě kdy. Věř však, že přesně tohle udělá pro své děti podle tvého vzoru a geometrickou řadou se rozšíří dobro nejen ve tvé rodině.

Příběh

Málokdy jím maso. Vyhýbám se mu. Nejvíce se mi protiví hovězí a droby. Přesto, když se dcera stala kojící maminkou, nakupovala jsem u vyhlášeného řezníka kuřecí droby a hovězí maso, ve frontách sdílela své starosti s vývarem, diskutovala s ženami, zda dávat bobkový list či nikoliv, jak sbírat šum a jiné záležitosti, které každá žena mého věku, pokud maso jí, už zná. Vařila jsem pomalým varem tři nebo čtyři hodiny mrtvé svalstvo a vzápětí je obírala, nevěříc tomu, že tohle může někomu prospět; evidentně však prospívalo.

Dcera kojila ostošest, chlapeček přibíral a já pochopila, že některé životní náhledy bych mohla přehodnotit.

V lednici ustavičně trčela zmrazená kotleta nebo krůtí prso, kdyby měl někdo hlad (a pokaždé někdo takový přišel). To je krásná jistota; děti mají hlad i po opuštění rodného hnízda. Z toho se dá postavit něco, co zní jako plán.

Nejsi na to sama!

Svěřuj každý den své děti do Boží náruče. To tě uklidní a děti osvobodí od tvého neustálého dozorování, kontrol a nesnesitelných připomínek, co by měly říct nebo udělat.

Příběh

Byly vánoce. Dcera vdaná, syn ve spolubydlení s přítelkyní. Koupila jsem dvě

půvabné dřevěné madony a dala je dětem pod stromeček s tím, že je přerdávám do péče a ochrany Panny Marie. Víím, že jsem na to nebyla sama nikdy. Ale toto gesto bylo osvobozující pro všechny.

Nehodnot' partnera svého dítěte!

Partner tvého dítěte je jeho volba. To není tvoje starost; pakliže nejde o násilníka, alkoholika nebo drogově závislého, přijmi jej. A pak jen sleduj, pomáhaj, naslouchej, chápej, odpouštěj.

Příběh

Můj první manžel byl podvodník. Podvedl mě, moje rodiče, příbuzné. Já samozřejmě zamilovaně setrvala v toxickém vztahu ještě pár let, mí rodiče se hodně natrápili, ale nikdy jej nehodnotili. Tehdy jsem tomu nerozuměla, dnes už víím: Nestál jim za slovo. Nestál jim za zmínku. Napřeli ale všechny síly v modlitbách, aby mě zachránili. Nebylo to hned, ale nakonec vše dopadlo tak, jak mělo.

Druhý muž byl rodinou přijatý, vzali jej za svého. A on, ačkoliv je již několik let v jiné rodině, na tu moji nedá dopustit. Dala mu velký dar a požehnání, které jej nese životem, i když maják už má jinde.

Podnikej s nimi výlety „nazdařbůh“.

Nasedněte do vlaku a jed'te až tam, kam platí jízdenka. Vystupte a toulejte se. Dýchejte zhluboka a žasněte.

Nachystej jim chleba s máslem a vajčky natvrdo, přidej oplatek. Když zapomeňš jídlo, bude to pro tvé děti hotové požehnání! Poznají strádání a po návratu vděčně vyluxují v lednici i prošlý tvaroh. Naučí se vážit si samozřejmostí.

Příběh

Chodili jsme dlouho lesem. Pršelo. Děti měly pláštěnky a gumáčky, byly špinavé a šťastné. Když jsem se s nimi vracela domů, byla tma. Z oken sousedních domů blikala světla televizních obrazovek. Děti se podívaly na ta okna, pokývaly hlavou a hlásí: „Mami, koukej. Televize, chudáci!“

Buď pozorná i k sobě, děti tě mají stále na očích!

Nenechej si brát křídla. Nedej se svažovat. Tvé děti sledují tvůj let, tvoji víru, tvoje štěstí. Stejný let, víru i štěstí budou hledat celý svůj život, aby mohly vše napodobit. Nikdy, nikdy si nedej ubližovat! V zaměstnání, ve vztazích. Tvé děti by tento model napodobily. Nechceš přece, aby někdo ubližoval jim, že? Proto nikdo nesmí zkřivit vlasek na hlavě tobě, ani slovem, ani činem.

Příběh

Když jsem pracovala ve waldorfské škole, kolegyně mě hodně trápily. Tehdy jsem se úplně sesypala a byla v pracovní neschopnosti. Za nějaký čas k nám domů přišla zástupkyně školy kvůli výpovědi. Byla jsem v takové depresi, že jsem nechtěla ani sejít ke vchodu do domu. A když jsem to udělat musela, za pár minut se ve výšce svých devatenácti let ve dveřích objevil syn a řekl přísně: „Mami. Dořeš to a pojd' domů“. Vzal mě kolem ramen a odvedl pryč. Zástupkyni spadla brada a už nás neobtěžovala. Pochopila, že mám zastání a ubližovat mi nikdo nesmí. Mnohokrát jsem se potom řídila vnitřním kompasem „Kdyby tohle někdo udělal Týnce nebo Vojtovi, jak by ses chovala?“

Pak jsem šla a provedla to. Je to dobrý model chování. Děti i ty si zasloužíte slušnost. A děti to musí vědět především.

Nezapomínej nikdy jak jsi důležitá!

Tvé děti nechtějí smutnou maminku. Chtějí tě šťastnou a šťastnou tě budou mít, pokud si to dovolíš.

Proto mysli na sebe. Rozdávěj, ale také přijímej! Nechej si pomáhat! Nechej se hýčkat! Dopřej si čas od času dobré věci jen tak! Marnotratně si kup šaty, po kterých toužíš a nečekej na příhodný okamžik! Chraň se propadnout sebelítosti a zničujícímu syndromu oběti. Není nic smutnějšího než zničená matka, čekající, až se jí dostane zadostiučinění. Neptej se: „Nevadí ti to?“ Kdyby někomu něco vadilo, on se s tím určitě dokáže vypořádat, to není tvoje věc.

Epilog

„Mami? Ty jsi se úplně zbláznila!!! Jako dobrý, ale... Jak a kdy mám tohle všechno stihnout?“

Neboj se, zlatíčko. Všechno, co je tu psáno, smíš po prvním přečtení hned zapomenout. Nadechni se, usměj se a žij. Za nějaký čas si knížku třeba přečteš znovu, možná po roce, snad po letech, něco si uvědomíš... Znova se vrátíš, něčemu se zasměješ, něco Tě povzbudí, potěší... Rozpomeneš se, dodáš si kuráže...

To stačí.

s láskou a radostí

máma

Ludmila Hénková,
Brno, Česká republika

Balíček karet

místo Bible, modlitební knížky a kalendáře

Povím vám příběh z války, který mi vyprávěl T. Texas Taylor. Jeho hrdinou je voják a balíček karet. Bylo to skoro na konci války. Po mnoha bojích, vítězstvích i nezdarech se dostala hrstka vojáků konečně do města, které leželo u hranic a kde byl také vojenský tábor. Druhý den byla neděle, a tak hned ráno někteří chlapci odešli do kostela. Přišli pozdě, kázání už začalo. Vojáci proto rychle vyhledali volná místa, usedli a vyndali modlitební knížky. Všichni, až na jednoho. Ten vytáhl z kapsy karty a začal je před sebou, na lavici, rozkládat jednu vedle druhé. Seržant, který vojáky do kostela přivedl, to spatřil a tak, když se vrátili, přivedl vojáka k veliteli.

„Proč jste přivedl toho vojáka, seržante?“

„Hrál v kostele karty, pane.“

Velitel se udiveně obrátil na vojáka: „Můžeš mi to nějak vysvětlit?“

„Zajisté, pane.“

„Doufám, protože jinak bych tě musel přísně potrestat.“

„Nuže, pane, víte, byl jsem celý rok v první linii a s sebou jsem neměl nic než tenhle balíček karet. Věřím však, že vás uspokojím čistotou svých myšlenek stejně, jako tyto karty uspokojily moji touhu po slově Božím.“

A s těmito slovy začal voják své vyprávění:

Podívám-li se na eso, vzpomenu, že nad námi v nebi je jen jediný Bůh. Dvojka mi připomene, že bible má dvě části, Starý a Nový zákon.

A trojka pak trojici Boží.

Čtyřka, to jsou Marek, Matouš, Lukáš a Jan, evangelisté, kteří hlásali víru svatou.

S pětkou vzpomenu na pět pann, které vyčistily lampy své. Bylo jich vlastně deset, ale jen pět bylo moudrých a ty byly spaseny.

Šestka znamená, že za šest dní stvořil Bůh tuto zem

a sedmička den, kdy odpočíval po své práci.

Vidím-li osmičku, vzpomenu na osm lidí, které Bůh zachránil, když seslal potopu na tuto zem. Byli to Noe a jeho žena, jejich tři synové a jejich manželky.

Devítka mi připomene malomocné, které Bůh očistil. I těch bylo deset, ale devět z nich Bohu ani nepoděkovalo.

Desítka, ta má stejně bodů jako přikázání, která Bůh seslal Mojžíšovi a jeho lidu, přikázání, kterými se všichni řídíme, nebo která aspoň se snažíme plnit.

Král mi připomene znovu jediného pána nebes,

královna blahoslavenou Pannu Marii

a spodek, pane, spodek, to je ďábel.

Sečtu-li body na všech kartách, dojdou k číslu 365, stejně, jako když sečtu všechny dny do roka.

Je tu 52 karet - jako do roka týdnů,

13 štychů - jako týdnů za čtvrt roku,

12 obrázkových karet - jako měsíců v roce

a čtyři barvy - stejně jako jaro, léto, podzim a zima.

Jak vidíte, pane, můj balíček karet mi posloužil stejně jako bible, modlitební knížka i kalendář.

A přátelé, tento příběh je pravdivý.

Ten voják se totiž jmenoval T. Texas Taylor.

Mirek Černý

<https://www.karaoketexty.cz>

Úsměv

Úsměv nestojí nic a přináší mnoho,
obohacuje toho, kdo ho přijímá,
aniž by ochuzoval toho, kdo ho daruje.

Trvá chvíli, ale vzpomínka na něj bývá trvalá.
Nikdo není tak bohatý, aby se bez něj obešel,
a nikdo není tak chudý, aby jej nemohl darovat.

Úsměv vytváří v domově štěstí,
ve starostech je oporou,
je citlivým znamením přátelství,
v únavě přináší odpočinek,
v zármutku je útěchou,
ve znechucení vrací odvahu,
pro každou bolest je přirozeným lékem.

Je dobře, že si ho nejde koupit,
že si ho nejde půjčit ani ukrást,
protože má hodnotu okamžiku, kdy se daruje.

A když potkáš někoho,
kdo pro tebe nemá úsměv,
přestože na něj čekáš,
buď velkodušný a obdaruj ho svým úsměvem,
protože nikdo tak nepotřebuje úsměv
jako ten, kdo ho nemá pro druhé.

Zaslal Augustin Jarolímek,
jáhen v Milevsku, Česká republika

Tři slavná lázeňská města v Karlovarském kraji České republiky

Památky UNESCO v naší vlasti (12)

Města Karlovy Vary, Mariánské Lázně a Františkovy Lázně jsou někdy nazývány „Lázeňský trojúhelník“. Tato města vynikají unikátním urbanismem, nádhernými parky, využitím minerálních pramenů, ze země vyvěrajícího oxidu uhličitého, peloidů a dalších přírodních léčivých zdrojů, kolem kterých byla města vybudována. V Mariánských Lázních je dlouhodobě léčivým zdrojem i místní specifické klima. Františkovy Lázně jsou nejstaršími slatinnými lázněmi na světě. V Karlových Varech se k léčbě využívají termální prameny, které dosahují teploty až 73° C.

Města „Lázeňského trojúhelníku“ jsou známá svými elegantními kolonádami, pavilony a promenádami, stejně jako jejich harmonickým začleněním do okolní přírody. Lesy a parky, které je obklopují, vytvářejí terapeutické prostředí pro regeneraci těla i mysli. Oblast Slavkovského lesa a pohorí zvaného Smrčiny nabízí ideální podmínky k odpočinku v přírodě a k podstupování lázeňské kúry. Centra lázeňských měst i jejich okolí jsou protkána dobře značenými naučnými stezkami a také turistickými či cykloturistickými trasami.

Karlovy Vary jsou krajské, statutární a lázeňské město, ležící v západních Čechách v Karlovarském kraji. Nachází se asi 110 km západně od Prahy na soutoku řek Ohře a Teplá. Žije v něm přibližně 49 tisíc obyvatel. Ve městě a v jeho okolí je rozvinut sklářský a potravinářský průmysl. Karlovy Vary jsou nejnavštěvovanější české lázeňské město, které je od roku 2021 na seznamu Světového dědictví UNESCO - spolu s městy Mariánské Lázně a Františkovy Lázně.

Místo, na kterém vzniklo centrum Karlových Varů, zůstalo dlouhou dobu mimo zájem místních obyvatel. Příkré svahy a nevhodné klimatické podmínky u termálních pramenů neposkytovaly vhodné podmínky pro pěstování zemědělských plodin. První osídlení se nacházela spíše v dnešních okrajových částech města. Přesné datum založení města není známo. Stálé osídlení zde vzniklo až v polovině 14. století. V roce 1370 byla městu císařem Svaté říše římské národa německého a českým králem Karlem IV. udělena privilegia královského města.

Legenda o založení Karlových Varů, kterou roku 1571 zaznamenal Dr. Fabian Summer, říká, že lovecký pes během lovecké výpravy ve zdejších lesích šval kus divoké zvěře a přitom spadl do tůně prudce tryska-

jícího pramene horké vody. Sténání psa přivolalo ostatní členy výpravy, kteří pak horkou vodu ochutnali. O nález byl informován panovník země, který se na toto pozoruhodné místo vypravil. Působení horké vody sám vyzkoušel a po jistém čase přiznal zlepšení svého zdravotního stavu. Ve shodě se svými lékaři pak konstatoval, že tato horká voda má léčivé účinky.

Mariánské Lázně jsou lázeňské město v okrese Cheb v Karlovarském kraji. Nachází se asi 27 km jihovýchodně od Chebu. Žije v něm zhruba 14 tisíc obyvatel. Mariánské Lázně jsou nejmladší z proslulého trojúhelníku západočeských měst. Místo, na kterém leží Mariánské Lázně, bylo v dávných dobách plné bažin a zcela pusté. V roce 1197 šlechtic Hroznata založil v osadě Teplá premonstrátský klášter, pod jehož správu patřilo i území dnešních lázní. Řeholníci byli také prvními lidmi, kteří zaznamenali slaný pramen ve svých lesích. Dokonce se zde snažili odpařováním vody z pramene získávat sůl. Tato sůl byla později úspěšně podávána jako projímadlo.

O léčivých účincích minerálních vod mezitím začaly kolovat různé zvěsti a k pramenům zamířili první nemocní. Představitelé kláštera tehdy nechali vyčistit prameny a upravit k nim cestu. Místní obyvatelé lázním nedůvěřovali. Za vlády císařovny Marie Terezie (1740–1780) byly zdejší minerální vody opět analyzovány. V tomto období se poprvé objevuje název „Marienbad“. O vznik lázní se významně zasloužil Dr. Johann Josef Nehr, klášterní lékař, který v roce 1779 přesvědčil opata a několik řeholníků tepelského kláštera, aby zkusili lázeňskou kúru. Zjistil poté, že voda, v nepatrném množství několikrát denně podávaná, upravila zdraví, povzbudila chuť k jídlu a opatovi a řeholním bratřím přinesla osvěžující spánek.

Pramen byl dávno před tím kvůli pronikavému zápachu nazýván „Smradlavý“. Svůj dnešní název dostal podle Mariánského obrazu, který blízko pramene připevnil voják, vracející se z války, jako poděkování za to, že si zde vyléčil svá zranění. O další rozvoj lázní se zasloužil tepelský opat Karel Kašpar Reitenberger, který počátkem 19. století začal s výstavbou lázeňských domů a pavilonů.

V roce 1820 navštívil Mariánské Lázně německý básník Johann Wolfgang Goethe. Jeho přítomnost měla velmi příznivý dopad

na návštěvnost lázní a lázně začala navštěvovat majetnější klientela. Na svých dvou významných operách zde pracoval operní skladatel Richard Wagner. V roce 1897 poprvé do Mariánských Lázní zavítal budoucí britský panovník Eduard VII.. Lázně si zamiloval, celkem do nich přijel devětkrát. Dne 16. 8. 1904 se v hotelu Nové Lázně sešli, při oficiálním setkání, rakouský císař František Josef I. a již zmíněný britský král Eduard VII.

Františkovy Lázně jsou lázeňské město v okrese Cheb v Karlovarském kraji. Nachází se jen 5 km severně od Chebu. Žije v něm přibližně 5 600 obyvatel. Léčivé účinky zdejších pramenů jsou známy již od 15. století. Vodu z těchto pramenů používali nejen místní obyvatelé - zdejší voda byla prodávána i po celém Německu. V roce 1700 prodej františkolázeňské vody v Německu převyšil objem vody pocházející ze všech německých lázní. Město bylo založeno roku 1793 císařem Františkem I., po němž nese svoje jméno. Za zakladatele lázeňského provozu, jako prvních slatinných lázní na světě, je považován lékař Bernard Adler (žil 1753–1810), rodák z Chebu.

Františkovy Lázně patří svým zaměřením především mezi klasické kardiologické lázně. Léčí se zde pacienti po infarktu, s vysokým krevním tlakem, s ischemickou chorobou srdeční a po operacích srdce. Také pacienti s onemocněním cévního systému s ischemickou chorobou dolních končetin nebo po operaci varixů. Léčí se zde gynekologická onemocnění a neplodnost. Probíhá zde postonkologická léčba – regenerace po náročné léčbě zhoubných nádorů. Dále pak léčba diabetes mellitus a jeho komplikací (neuropatie, poruchy prokrvení aj.). Rovněž poruchy trávicího ústrojí (poruchy trávení, zácpy, nadýmání a gastritidy), nemoci nervového ústrojí. Zlepšuje se zde psychické zdraví léčením stresu, úzkostí a deprese. Z kožních onemocnění hlavně ekzémy, psoriázy, akné a jiná postižení.

*Z dostupné literatury připravil
Jiří Kachlík, Brno, Česká republika*

Foto na zadní straně:
Františkovy Lázně pod sněhem.
Uprostřed pavilon Františkova pramene

